

SVENSK FALLSKÄRMSSPORT

SVENSKA FALLSKÄRMSPÖRBUNDETS MEDLEMSMAGASIN

Nyfiken på Jocke

Tankar från "Down Under"

EM-brons i Belgien

Original image – this picture has not been edited

CYPRES

Reliability

made in
Germany

**PERFORMANCE
YOU CAN TRUST**

Rätt annons? /D

You expect top performance
from your AAD from exit to landing.
CYPRES has delivered
since 1991.

⚠ WARNING

DO NOT TRY THIS AT HOME
CYPRES athlete Lee Crudgington
swoops through the roadshow tent.

photo: Stuart Meacock

WWW.CYPRES.AERO

Sorg, klubbgemenskap och två minuter

Det var en tung dag för hoppssverige igår när jag satte mig ner för att skriva den här ledaren. Mina tankar går till närmast anhöriga, vänner och klubbkamraterna i Göteborg. Det är i sådana här stunder som gemenskapen i vårt community blir som allra starkast och som allra viktigast. Att finnas där för varandra och trösta och stötta. Jag minns något fint och viktigt som Jesper Bergstrand sa efter flygolyckan förra året, i sitt tal på minnesstunden i Örebro stadspark; "Man kan sakna någon som man inte känner, och man får sörja någon som man aldrig har träffat."

Jag tror det är viktigt att förstå att den här sorgen drabbar alla i sporten, mer eller mindre, och att vi ser oss omkring och fångar upp om det är någon som behöver extra stöd. Det kan vara någon du aldrig träffat, eller någon du inte känner, som mår dåligt och behöver bli sedd, förstådd och tröstad. Med de här orden kommer jag osökt in på det jag egentligen ville lyfta i den här ledaren, och det är inkludering.

Fallskärmshoppning är inte bara hoppning. Det handlar mycket om kulturen runt omkring, det sociala samspelet ute på klubben och inte minst gemenskapen. Vi ser oss som en enda stor inkluderande familj med plats för alla, där alla har möjlighet att växa och utvecklas både som hoppare och människor. När man möter en sådan stark gemenskap är det fantastiskt att få vara en del av den, men det är inte alldeles ovanligt att man också kan hamna strax utanför den. Jag skulle vilja slå ett slag för ett löfte jag gav mig själv för några år sedan och som jag försöker efterleva, jag kallar det två minuter.

Varje gång jag är på klubben och ser någon jag inte känner igen, kanske för att det är en ny hoppare eller en elev, eller för att det är en gästhoppare från en annan klubb, är min ambition att jag ska lägga två minuter av min tid på den personen. Det behöver ju inte ens vara någon ny person, utan bara någon som verkar avsidig eller lite ensam. Två minuter är en väldigt kort stund, men man hinner välkomna, ställa frågor, visa intresse, föreslå att hoppa tillsammans eller hjälpa dem att hitta någon att hoppa med.

Kanske bjuda in till kvällens gemensamma middag eller något annat som är inkluderande. I många fall tror jag att ett sådant bemötande från minst en person i en klubb kan vara helt avgörande för den hopparen. Det är en svindlande tanke hur stor skillnad det skulle göra för alla, om var och en av oss tänkte på samma sätt.

I det här numret ska du få läsa mer om SFF:s nya ordförande, Joakim "Jocke" Berlin som tillträdde sin nya roll efter riksstämman i mars. I vår artikelserie "Nyfiken På" får du veta mer om hans bakgrund och om de förhoppningar han har när det gäller att vara med och forma vår verksamhet. Dessutom presenterar vi mer eller mindre kortfattat alla ordföranden och chefsinstruktörer ute i klubbarna. Det är många nya på de positionerna i år och därför extra roligt att visa ansiktena på dem. Du kan också läsa om EM-tävlingarna i vindtunnel i april, där det svenska landslaget i VFS, Kwansta Kwattro, visade prov på hur mycket de utvecklats under åren när de tog hem en bronsmedalj för Sverige.

I det här numret startar också en ny artikelserie som vi kallar "Tankar från Down Under", med en av Sveriges mest erfarna hoppare, Inge-Mar "Kingmar" Eriksson som med hjälp av en annan mycket erfaren hoppare, "Chippe" Lindberg, kommer att dela med sig om sina tankar kring hoppning och säkerhet. Båda är bosatta och aktiva i Nya Zeeland respektive Australien.

Vi i redaktionen försöker hänga med i vad som är på gång i hoppssverige och hoppas att vi snappar upp det mesta från norr till söder. Men som alltid är vi tacksamma för förslag och tips på något vi ska skriva lite extra om. Har det hänt eller händer det något extra kul på din klubb i sommar? Hör gärna av dig till redaktionen så försöker vi planera in det i kommande nummer.

Till sist vill jag önska alla en fin midsommar! Se er omkring och ta hand om varandra.

Penny

Innehållsförteckning

- 4 Kalendarier, notiser
- 6 Rf-spalten
- 7 Incidentrapporter
- 9 Ordförandespalten
- 10 EM och världscupen i vindtunnel
- 12 Klubbkollen FKA – Vad har hänt sedan sist?
- 16 Nyfiken På – Joakim Berlin
- 21 Klubbrekord i SYD
- 22 Presentation av ordföranden och chefsinstruktörer i alla klubbar
- 24 Redaktionen Grillar – MyAnnie Svelander
- 25 Fyra Frågor
- 26 Ny artikelserie – Tankar från "Down Under"
- 28 Algarve – Svenska hoppares tillflyktsort under vintern

Foto: Felix Wetterberg

Ansvarig utgivare

Jens Grahn
jens.grahn@sff.se
Svenska Fallskärmsförbundet

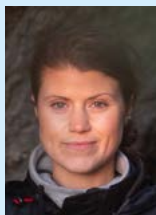
Redaktörer

Penny Robertson-Pearce
0702-75 97 47
info@sff.se

Layout, originalarbete, bildredigering och distribution:

V-TAB Falkenberg,
anders.johansson@v-tab.se

Pixine Lyckner
0733-23 13 13
pixine@live.se

Annonser

SFF kansli
021-41 41 10
info@sff.se

Linda Lundberg
0707-35 59 60
linda.lundberget@gmail.com

Signerade artiklar

Signerade artiklar speglar författarens bild av verkligheten och inte nödvändigtvis Svenska Fallskärmsförbundets.

Insänt material

Redaktionen ansvarar endast för beställt material. Vi förbehåller oss rätten att redigera insända texter och bilder. Godkännande av publicering i SFS är samtidigt publiceringsgodkännande av det tryckta materialet som en lågupplöst PDF-fil på hemsida för SFF eller SFS.

Preliminära utgivningsveckor för 2022

1/22 v.16, 2/22 v.25,
3/22 v.34, 4/22 v.43,
5/22 v.51

Adressändring

Medlemmar i Svenska Fallskärmsförbundet, samt övriga mottagare och prenumeranter skickar adressändring till SFF, info@sff.se

Prenumeration

Icke medlemmar som önskar prenumerera på Svensk Fallskärmsport kontaktar SFF:s kansli, se kontakttuppgifter nedan. Pris för fem nummer inom Sverige: 500 kr.

Svenska Fallskärmsförbundet

Sjöhagsvägen 2
721 32 Västerås
Telefon: 021-414110
E-post: info@sff.se
Hemsida: www.sff.se

Kalendariet

Med reservation för ändringar

Juni

- 23-26 Midsommarboogie, SÖFK
- 23-26 Midsommarboogie, SFK
- 27-1/7 Young Guns, FKA
- 27-1/7 Level up freefly camp, SF

Juli

- 1-10 Ev. Bänkås Family Week, SUFK
- 4-8 Level up angle camp light, SF
- 5-9 Angleweek light, FKCG
- 6-9 SkydiveSkåne AngleFest, SFK
- 11-14 What the Flock, FKA
- 13-14 SM i CP, CF och precision, SF
- 12-16 Angleweek, FKCG
- 16-17 SM i frifall och WS, FKCG
- 19-22 FS Gathering, FKA
- 22-24 Uppvisningsläger, nybörjare, SFK
- 25-31 Myggbugit, ÖFSK
- 25-31 Hoppvecka Feringe, FHS
- 25-29 Rock'n'rolla advanced camp, SF
- 25-29 Bumbi Freefly4beginners, SFK
- 26-30 Aros Freefly, FKA
- 29-31 Rookie,n,roll, SFK

Augusti

- 1-5 Big way days Wingsuit, SF
- 1-5 Big way camp FS, SF
- 1-5 Ragnarök, FKA
- 5-6 Vertical days, Big way, FKA
- 9-13 Vector festival, SF
- 15-19 Level up Angle camp, SF

September

- 9-11 SM tiomanna speedformation, FKCG
- 26-28 Medusa skills camp, FKA

Har din klubb evenemang som du vill ska synas i Svensk Fallskärmsport? Kontakta Penny info@sff.se

CI-mötet i Karlsborg

Tredje gången gillt för riksinstruktören Sven Mörtbergs försök att få alla förbundets chefsinstruktörer att hoppa Hercules.

Mot alla odds, landade en Hercules på Karlsborgs flygflottilj, F6. Flygplanet höll ihop, inga insatser för Försvarsmakten denna dag och vädrets makter var med oss denna gång.

Tyvärr fotoförbud i luften, men här är i alla fall ett bildbevis på ett glatt gäng som funderar på när det passar med case för att fira!?

Sittande fr.v: Pethrus Folkesson, Dennis Karlsson, Mats Edström, Per Nissborg, Joppe de Kort
Stående fr.v: Stefan Nilsson, Robban Alasuutari, Penny Robertson-Pearce, Henrik van Velthoven, Johan Hellström, Sven Mörtberg

Fem nya tandeminstruktörer till klubbarna

Under vecka 19 utbildades och examinerades fyra nya tandeminstruktörer i samarbete med Försvarsmakten. Examineringen hölls på Fallskärmsklubben Aros och det var en blåsigt vecka, men med lite tålamod lyckades alla hopp samt en konvertering genomföras fram till torsdagen. Mattias Flybring från Söderhamns Fallskärmsklubb var en av deltagarna. "Veckan var riktigt tuff! Både fysiskt och psykiskt, men jag har haft riktigt kul hela veckan också. Våra instruktörer har varit både kompetenta och riktiga sköningar också."

Organisation och deltagare under tandemveckan.
Från vänster: Patrik Ingel, Marcus Jögi, Thor Andersson, Mattias Flybring, Åke Malmgren, Joppe de Kort, Henrik Bjerkerød, Martin Martinsson och Sven Mörtberg

AFF steg 2 på Bodyflight

Nio nöjda deltagare genomförde AFF-utbildningens steg 2 i vindtunneln i Bromma. Kursen innehåller både teori och praktisk träning i tunneln. Alex Liebert som var en av deltagarna sammanfattar de två intensiva dagarna:

"Otroligt värdefullt tillfälle att träna hela hoppet, inklusive scenariot om eleven inte drar sin egen skärm, och att vända och stoppa tumlande och roterande elever snabbt och effektivt. Tunneln ger otrolig bra referens och möjlighet att lära av varandra. Jag rekommenderar AFF steg 2 starkt till alla framtida instruktörer!"

Från vänster: Robban Alasuutari, Karim Ennasri, Fredrik "Carlsa" Carlsson, Tobias Olsson, Andreas Mattsson, Pär Säfström, Jackie Samuelsson, Markku Glans, Niklas Sundberg, Alex Liebert

Minnesstund i Vårgårda

På fredagskvällen, en knapp vecka efter Marcus olycka, hölls en mycket stämningsfull minnesstund i Vårgårda hos Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg. Ett hundratal hade samlats, både familj och vännerna i hemmaklubben, men även hoppare från andra klubbar som ville vara med och hedra minnet av Marcus. Patrik Wallberg, ordförande i FKCG, inledde minnesstunden som följdes av en tyst minut. Marcus bror Mathias och Marcus flickvän Malin planterade sedan ett minnesträd i form av ett äppelträd utanför klubbstugan. Det fanns ett bord där många lämnat blommor och där man kunde skriva i en minnesbok.

Efter den stämningsfulla ceremonin serverades middag både inomhus och utomhus på långbord och hela kvällen präglades av stark och fin gemenskap. Det var en manifestation av medmänsklighet, kärlek, respekt och sammanhållning. De flesta stannade kvar på klubben till sent på kvällen och ljusen var tända hela natten. Riksinstruktören, Sven Mörtberg, och Jens Grahn från SFF styrelse deltog också i ceremonin. "Man blev väldigt rörd av att se detta", säger Sven. "Så mycket kärlek och tröst för alla närvarande mitt i all bedrövelse."

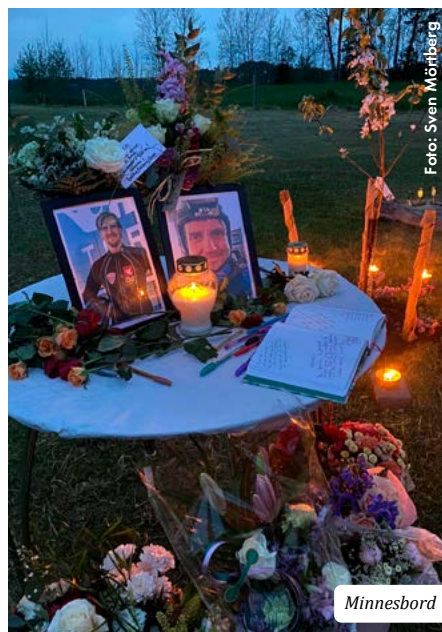

Foto: Sven Mörtberg

Minnesbord

Plantering av minnesträd på FKCG

Foto: Sven Mörtberg

Tända ljus till minne av Marcus

Åtta nya kursledare till hoppsverige

Efter fem dagars utbildning i april har Sverige fått åtta nya kursledare som är redo att åka hem till klubbarna och göra steg 3, vilket är att bistå en annan kursledare på en kurs innan man är redo att ta sig an sin första egna elevkull.

Kursledning och deltagare fr.v. Monica Paulsson, Fredrik "Baloo" Johansson, Rasmus Brask-Nilsen, Kristian Johansson Kiil, Danne Brobeck, Jakob Pogulis, Jimmi Johansson, Andreas Gillgren, Jonas Gründer, Thomas Gårdängen, Nils Hedström och Sven Mörtberg

Foto: Penny Robertson-Pearce

RI-spalten

Jag hade i veckan avslutat en lyckad tandeminstruktörsutbildning och påbörjat att skriva min RI-spalt. Jag tänkte att den skulle handla om vikten av rekrytering till SFF:s olika instruktörsutbildningar. Men det blir inte alltid som man tänkt sig.

Jag bär alltid med mig RI:s jourtelefon, men hoppas givetvis att den ska förbli tyst. När den ringer, håller jag andan. Denna vackra söndag i maj, fick jag ett telefonsamtal som fick tiden att stanna. Samtalet är från chefsinstruktören i FKCG som berättar att Marcus i en högfartslandning slagit i marken så hårt att det finns risk att han inte kommer att klara sig. Jag gör snabb kontroll att hoppledaren och klubben har initierat "Åtgärd vid olycka" enligt SBF innan jag låter CI fortsätta sitt arbete. Jag lägger på och håller tummarna att allt ändå ska gå bra. Kort där-efter får jag dock det oerhört tragiska meddelandet att Marcus liv inte gick att rädda.

Vi har i SFF processer för allvarliga händelser som omedelbart initierades. I skrivande stund vet vi inte orsaken till olyckan, utan det får en utredning utvisa. Statens Haverikommission, SHK, kommer inte att genomföra utredningen – de gör inte det för fallskärmsolyckor (bara flygolyckor). Det är SFF som utreder under ledning av RI på uppdrag av Transportstyrelsen genom delegationsavtalet.

Vår utredning startade direkt på olycksdagen. Vad var det som gick så fel? Svaret är att vi inte VET!

En utredning av en olycka är komplex och tar tid. Den måste få ta tid för att säkert kunna klarlägga vad som orsakat händelsen.

Det som nu pågår, är inhämtning av information och data på bred front. SFF samarbetar med Polisen som har beslag-

tagit utrustningen. Expertis, både internt inom SFF (materielkommittén, utbildnings- och säkerhetskommittén med flera), men även internationellt ingår i utredningen. När all data finns på plats, påbörjas analysfasen. Ett stort pussel ska läggas, där enskilda små bitar kan te sig obegripliga, men tillsammans kan de ge en helhet och svar på våra frågor. Först efter analysen kan slutsatser dras och orsak eller orsaker till den tragiska olyckan fastställas.

Vi har förlorat en mycket erfaren hoppare, skicklig instruktör och älskad fallskärmsvän.

Det känns därför oerhört frustrerande för alla att inte snabbt få svar på orsaken till det som gick fel. Min övertygelse är att vi kommer att få svaren på de frågor vi har.

Men, jag spekulerar inte innan utredningen är klar. Det tjänar inte sitt syfte och jag har tyvärr varit tvungen att skriva om det tidigare – att det kan vara direkt skadligt att spekulera.

Som hoppare måste man inse att samtidigt som fallskärmshoppning är den mest fantastiska och roligaste sport som finns, är den också riskfylld. Vi behöver hela tiden jobba på att utföra den så säkert som möjligt. Hur euforiska vi än blir när vi hoppar, får vi aldrig glömma att när det kommer till säkerhet, kan man aldrig luta sig tillbaka och slappna av.

Ta hand om varandra och hoppa säkert!

Vi ses på fältet!

Sven Mörtberg
SFF:s riksinstruktör

Incidentrapporter

Utbildnings- och säkerhetskommittén, USK, kommer inte kommentera den tragiska dödsolyckan i Vårgårda i detta nummer av SFS. Det görs först när utredningen är klar. Jesper Bergstrand från USK kommer i stället ta upp vikten av att vara aktiv i alla delar av fallskärshoppet.

Jesper Bergstrand
medlem i Utbildnings-
och säkerhetskommittén

“Förra gången jag skrev här, tog jag upp hoppet som ett flöde som består av olika delar och moment och det skall jag fortsätta spinna vidare på här. Det finns ingen passiv del i den processen som utgör fallskärshoppet. Fallskärmsutrustningen är ingen ryggsäck som vi bara slänger på oss, vi använder ofta hjälmar och overaller som är konstruerade med funktion, men också säkerhet, i fokus.

Tiden vi tillbringar i planet är ingen passiv transportsträcka till höjd, och vi följer våra rutiner och gör våra kontroller för att de finns av en anledning och för att de behövs. Alla delar i denna process kräver eftertanke, förståelse och planering; “Vad är det jag gör, varför gör jag det och hur gör jag det?”

I dag tar jag upp två exempel som jag är tacksam för att respektive hoppare delat med sig av. Ett av exemplen gäller en avtagen handske med tillhörande handledsrem och det andra, en glömd lastsäkring. Två till synes struntsaker men som hade kunnat få svåra konsekvenser.

I fallet med den avtagna handsken, sker det kort innan exit då dörren är öppen. Hopparen upptäcker att kardborrfästet till höjdmätaren är löst och måste rätta till detta; hen tar i denna process av sin högra handske för att kunna lösa detta. Till handsken finns också en rem till handleden för att man skall kunna ta av handsken utan att tappa den. När “höjdmätarfixet” är klart, vill hopparen hoppa ut snabbt och struntar i att ta på handsken igen. Men, på grund av handledsremmen, hänger höger handske med, fast som en liten “drogue” från handen genom hela hoppet.

Hopparen skriver själv i rapporten att hen ser en uppenbar upphakningsrisk i dels exiten, men

också i pilotskärmen vid drag. Lärdomen som hen själv tar upp är att kontroller och åtgärder skulle ha skett mycket tidigare. Även kontroll innan hoppet, om det var rätt utrustning, och om kardborren var fräscht nog för hoppet.

Den andra återkopplingen vi har fått är från en hoppare som inte tagit bort lastsäkringskroken, hoppat ut och blivit hängande utanför dörren och behövde dras in av kvarvarande hoppare i planet. I händelseregistreringen berättar också hopparen att hen haft en ny dytter som var köpt begagnad, där tidigare ägaren haft andra inställningar. Den hade inte gett signal när 300 meter passerats i stigning till höjd och därför hade borttagningen av lastsäkringen glömts till exit. Detta var ett scenario som hade kunnat få mycket allvarliga konsekvenser på flera olika sätt och som också hade kunnat drabba flera andra.

“Vad är det jag gör, varför gör jag det och hur gör jag det?”

Som jag skrev i inledningen är ingen del i hoppet en passiv handling och vi måste också ha kunskap om den utrustning vi använder oss av, oavsett om det är en handske, höjdmätarfäste, ny Dytter eller hur jag använder den lastsäkringsutrustning som finns.

Vi har hur mycket tid på oss som helst på marken för att sätta oss in i detta. Det kräver eftertanke, förståelse och planering. Och, om du är osäker på något, fråga! Det finns både instruktörer och erfarna hoppare som ställer upp.

Blå himmel på er.
/Jesper

**“EVERY NEW BEGINNING COMES FROM
SOME OTHER BEGINNING'S END.”**

-LUCIUS ANNAEUS SENECA

**PERFORMANCE
DESIGNS, INC.**

WWW.PERFORMANCEDESIGNS.COM/FIRST-TO-KNOW

Ordförandespalten

BSBD. Det som inte fick hända har åter hänt. Fallskärmsfamiljen har återigen förlorat en älskad kamrat i en tragisk olycka. I skrivande stund vet vi inte orsaken till olyckan eller vad som faktiskt har hänt. Riksinstruktören tillsammans med Chefsinstruktören i FKCG har inlett en utredning för att försöka utröna orsaken till olyckan och återkommer med information så fort utredningen är klar. Det är med stor tacksamhet jag ser hur alla inblandade agerar snabbt och effektivt för att stötta och hjälpa varandra i denna svåra stund. Fallskärmsfamiljen är fantastisk, i både vått och torrt. Nu går all energi och allt engagemang till att stötta vår kamrats närmast anhöriga.

Det inträffade belyser med tydlighet det faktum att fallskärms hoppning är en högrisksport. Fallskärms hoppning ÄR riskfyllt. Hela sporten, under ledning av RI och USK bedriver ett konstant arbete för att minimera riskerna och göra hoppning så säkert som möjligt, men fallskärms hoppning kommer aldrig att bli säkert. Risken är ständigt närvarande och en del av sportens natur.

I skuggan av den fruktansvärda olyckan är det ändå med glädje och tillförsikt jag kan konstatera att säsongen är igång på de flesta klubbarna och lukten av Jet A1 blandar sig med vårvindar, fågelsång, skratt, adrenalin, svett och nu även djup sorg och gråt. Men den eufori och glädje, gemenskap och samhörighet som vår sport tillför, skapar också kraften att möta de svårigheter som periodvis skuggar allt. Även omvärldsläget påverkar oss med ekonomiska påfrestningar och påtagligt ökade bränsle- och driftskostnader för flygplan.

Men omvärldsläget öppnar samtidigt möjligheter till utökad verksamhet inom totalförsvaret som den Frivilligorganisation vi faktiskt är. Vi får helt enkelt hantera den nya situationen på samma sätt som man sväljer en elefant, det vill säga en bit i taget...

Det är med stolthet jag kan konstatera att vi under våren lyckats genomföra nästan alla de utbildningsinsatser som planerats. Ett enastående arbete har genomförts av RI Sven, kansliets Penny och många fantastiska förbundsinstruktörer med ovärderligt stöd av klubbar som visat flexibilitet och "let's do it"-anda långt utöver vad som kan förväntas. Vi är djupt tacksamma för den insatsen som resulterat i 28 nya hoppleddare, 34 nya hoppmästare, 8 nya kursledare, 4 nya tandeminstruktörer och förhoppningsvis 11 nya AFF-instruktörer (examineringen är i skrivande stund om två veckor). Tillgången till instruktörer är tveklöst en akilleshäla för utvecklingen av vår sport och jag kan inte nog understryka vikten av att konstant utvärdera nya unga hoppare som är lämpliga för mer ansvar och sedan utbilda och mentorerar dem in i instruktörsrollen med stöd av de mer erfarna. Om alla vi som har HM på "brickan" tar oss tid att göra 3 HM hopp per år så säkrar vi inte bara vår egen kompetens men också att nya elever blir A-certare och därmed blir framtida hoppkamrater som fyller lifter så vi själva kan hoppa mer.

Inom styrelsen pågår ett intensivt arbete med att möta uppkomna krav på vår verksamhet men också med att intensifiera kommittéarbete där ansvar och delaktighet fördelas över hela hopp-Sverige och vi tar del av/nyttjar alla kompetenta och resursstarka medlemmar vi faktiskt har. Med det välkomnar vi alla som känner sig manade att delta i olika kommittéer att anmäla sitt intresse till oss. I skrivande stund är vi i slutskedet av att ingå ett nytt delegeringsavtal med Transportstyrelsen med ändringar som ska förändra och öka flygsäkerhet och ser med tillförsikt fram mot att det skall träda i kraft.

I strålände solsken och med vackra "popcorn-" moln över Gryttjom avslutar jag med en förhoppning om en fantastisk hoppsommar. Vi ses på 4000 meter någonstans.

Jocke Berlin
ordforande@sff.se
0704-82 18 84

PS. Är det någon AFF-instruktör eller HL som inte har planer för midsommar så kontakta mig!

Försäljning av SFF profilkläder

Hoppsäsongen är igång för fullt. Njut av sommar och hoppning med förbundets stilrena profilkläder. Vi hoppas på en sommar utan kyliga dagar och kvällar, annars är det inte så dumt att ha en skön och värmande mössa till hands.

Profiltröja

En prisvärd rundhalsad, interlocksticked funktionströja i 100 % polyester. Plagget är infärgat med en metod som påverkar miljön mindre och ger bättre färgbeständighet. Oeko-tex certifierad.

Märke: Printer Red flag Active wear

Färg: Marinblå

Tryck: SFF logga på höger ärm och vänster bröst

Storlekar: Dam XS-XXXL, Herr XS-5XL

Tröja
200:-
inkl porto

Mössa
150:-
inkl porto

Profilmössa

Märke: New Wave Clique Saco

Beskrivning: Modern mössa i dubbel single jersey.

Färger: Marinblå, royalblå, mörkgrå, röd, vit, rosa, grön

Tryck: SFF logga mitt fram

Storlek: En storlek

Profilkeps

Märke: Clique, Texas cap

Beskrivning: Twillkeps i 100% bomull med kardborrejustering baktill

Färg: Marinblå

Tryck: SFF logga i gult mitt fram

Storlek: En storlek

Keps
150:-
inkl porto

Profilbuff

Märke: Beechfield, "Morf"

Beskrivning: Sömlöst, skönt material som andas

Färg: Marinblå

Tryck: SFF logga i gult

Storlek: En storlek

Buff
100:-
inkl porto

Beställning, betalning och leverans

Beställ: Mejla till info@sff.se.

-Uppge namn, adress, artikel, färg och storlek

Betalning: Swisha till 123 319 9353 - Uppge namn, artikel

Leverans: Din beställning hanteras och postas inom två veckor om den finns i lager. I annat fall blir du meddelad om längre leveranstid.

Leverans sker via post.

Kwansta Kwattro i Belgien, från vänster till höger: Adrian Cederholm, Henrik Johansson, Jesper Forsman och Johan Svensson

EM-brons i Belgien!

Text: Pixine Lyckner
Foto: Arrangören

I april gick EM i Indoor Skydiving av stapeln i Charleroi i Belgien. Från Sverige tävlade André Persson i Solo Freestyle, Andre Persson och Hercules Östberg i DW2, Echochamber i FS4 och Kwansta Kwattro tog hem en tredjeplats i VFS. Under helgen avgjordes även Världscupen där samtliga ovan och även Aurora tävlade.

Kampen om bronset, belgarna besegrade!

Kwansta Kwattro tog hem bronset, vilket är deras bästa placering hittills i internationell tävling. VFS-laget består av Adrian Cederholm, Henrik 'Kicke' Johansson, Jesper Forsman och Johan Svensson.

Henrik 'Kicke' Johansson låter det internationella bronset bli slutet på sin tid i Kwansta Kwattro. Då han bestämt sig för att sluta hoppa lämnar han istället plats för Henrik Runbjörk, för att laget ska kunna träna ihop såväl inomhus som utomhus.

Att de tränat en gång i månaden år ut och år in med väldigt få undantag tror Henrik är det som gjorde att de äntligen, med liten marginal, slog det belgiska laget Les Cletes som de tampats mot på flertalet tävlingar. "Vi visste att det skulle bli tufft, och trodde faktiskt inte att vi skulle ta dem – men det gjorde vi", skrattar Henrik, som är väldigt nöjd med tävlingen och laget.

Borde tränat mer på låg hastighet

Laget som startades 2016, då med Tim Cifuentes Vargas i stället för Johan Svensson, har hållit ihop och envetet tränat och hoppat så mycket de kunnat. "Att träna konsekvent och långsiktigt är receptet för ett starkt lag", säger Henrik och berättar att de tränat både inomhus och utomhus och åkt på många träningsresor. När

det kommer till tunnelträningen menar han dock att de svenska tunnlarna är överlägset bättre än andra. "Det finns inga andra tunnlar med den hastigheten", säger han och lägger till att just det var en av de saker som kunde stjälpit dem av pallplatsen. "Vi borde tränat mer på låg hastighet för när vi kom till Belgien insåg vi, ännu en gång, att vi underskattat hur mycket sämre drag i tunnlar det är i tunnlarna utomlands."

Henrik Runbjörk som tidigare hoppat med VFS-laget Vikings tar nu över Henriks plats i Kwansta Kwattro, och hur han själv ska gå vidare är han lite osäker på. Riggen läggs på hyllan, men han fortsätter gärna med tunnelflygningen.

Echochambers nya uppställning

Även Echochamber, numera Echochamber Oceanside, har ny lagmedlem. Ann-Marie Jarzebowski, som tidigare tävlat bland annat i 4Pleasure och Australiensiska landslaget ersätter Johan "Smögen" Edvall som skadade ryggen förra året och inte visste hur han skulle kunna träna och tävla i år. Ulf Liljenbäck, lagets talesman, berättar om att byta medlem i ett väldigt sammansvetsat lag.

"Att byta en lagmedlem i en idrottsgren som är så individuellt specialiserad är en omställning och inte minst för den nya lagmed-

lemmens piecepartner. Smögen och Rikard har bildat front-piece i många, många år och känner varandra utan och innan. Nu kommer Ann-Marie in som ju är helt olik Smögen på alla sätt, utom det faktum att hon är en mycket skicklig flygare. Rikard och Ann-Marie har båda lagt mycket tid på att hitta sitt sätt att flyga tillsammans i blocken och det går framåt hela tiden.

För laget som helhet är det också en omställning. Vissa saker som vi gjort på ett sätt kan vi inte längre göra på just det sättet. Många gånger kommer vi ut bättre än vad vi var, men som vanligt när man ska ändra på någonting är det väldigt lite som kommer gratis. Det är inte utan att vi ibland undrat vad vi håller på med när vi ligger på vindtunnelns nät i en hög efter att ha totaltkraschat in i varandra.

Det är inte utan att vi ibland undrat vad vi håller på med när vi ligger på vindtunnelns nät i en hög efter att ha totaltkraschat in i varandra.

Vi har tränat på Bodyflight hela vintern och gjort det med riggar på, allt för att ge oss själva så bra förutsättningar som möjligt för att tävla utomhus. Vårt mål är VM i oktober varför delmålet EM inomhus i Belgien i april var just det, ett delmål. Vi tränade bara två gånger utan riggar inför tävlingen och konkurrensen har hårdnat. Vi var tidigare ett av 3-4 lag som låg under det absolut toppskiktet men nu var det 8-9 lag som var uppe och fightades på den nivån. Vi åkte till Belgien för att se hur vi fungerar i tävlingsmomentet, hur vi hanterar med- och motgångar som lag men även som individer. Med allt det i tanken var vi precis där vi kan förvänta oss, även om vi säkert gärna hade placerat oss bättre och också haft ett högre snitt. Extra kul var att vi satte ett nytt svenskt rekord på runda 2 med 43 poäng inom den 35 sekunder långa arbetstiden.

Entusiastiska inför framtiden

Vi har redan påbörjat utomhussäsongen. Direkt efter EM åkte vi till Kalifornien och hoppade på Oceansides dropzone GoJump. 86 hopp på sex dagar med Niklas Hemlin som coach. Vinterträningen hade gjort nytta och vi kom en bra bit på väg mot att vara där vi lämnade i sensomras. Gryttjom gäller från och med nu och vi hoppar på flitigt fram till oktober då vi åker till Arizona och VM. Vi kommer göra 30-40 hopp på plats för att bli varma i kläderna och sedan är det dags att stå i dörren redo för runda ett och se Rikard räkna ner. Ready - Set - Go..." ■

Klubbkollen - vad har hänt sedan sist?

Fallskärmsklubben Aros

Text: Pixine Lyckner

Fallskärmsklubben Aros, Sveriges näst största klubb, är belägen knappt tio minuter från Västerås stad och bubblar alltid av liv. De 180 medlemmarna är kända för "good vibes", internationella hoppevenemang, upprustning av klubben, inköp av nya saker och gruppaktiviteter på regniga dagar. Load Organizing, klubbmästerskap, sushiätartävling, coachning, träningspass och diverse camps drivs och genomförs av entusiastiska initiativtagare.

Ett exempel på medlemmarnas egna initiativ är att Aros är den enda klubben i Sverige som erbjuder hoppning upp till 6000 meter. 2020 installerade man möjligheten till syrgas i planet. Tack vare några eldsjälar erbjuds det även frekvent hoppning från luftballong och helikopter samt inhopp på närliggande Björnöen och Johannisbergs camping.

Henrik Bjerkeryd, ordförande på Aros sedan 2020 berättar om vad som hänt på Aros sedan 2015:

"Jag började hoppa i Nyköping 2010 men lämnade 2017 för att följa mina hoppkompisar till Aros. 2017/2018 var en ganska turbulent tid för klubben. Flygplansstrul, medlemsflykt och osunda grupperingar skapade en allmänt dålig stämning. Den nya styrelsen

jobbade i motvind och uppförbacke efter att den avgående styrelsen hade förbrukat medlemmarnas förtroende. Tack vare Sebastian Croon (dåvarande ordförande), Nils van der Poel (dåvarande flygplansansvarig), med flera lyckades klubben till slut signera det kontrakt man i dag har med det tyska bolaget som förser Aros med Sveriges snabbaste hoppflygplan – en Cessna 208 Supervan."

Tack vare en liten grupp medlemmar med öronen mot rälsen byttes snart dålig stämning mot riktigt fin gemenskap. Medlemsantalet började öka igen och medlemmar som lämnat började komma tillbaka. Muren mellan medlemmar och styrelse revs och i stället jobbades en gemensam strategi fram mellan Fallskärmsklubben Aros, Fallskärmscenter (tandembolag) samt Flygbolaget och klubbens medlemmar.

På Aros görs cirka 2000 tandemhopp per år, men samarbetet mellan skojhoppning och kommersiell hoppning samt elevhoppning är mycket gott och långa liftköer på grund av kommersiell verksamhet är ett minne blott.

När man inte hoppar står en stor veranda till förfogande. Här kan man hänga i stora puffar, äta gemensam middag vid långbord eller laga mat i uteköket. För den som vill svalka sig står poolen redo och knappt en kilometer bort ligger Johannisbergs badplats med både brygga och strand. Till kvällen badas det bastu och hängs runt den öppna elden, oftast

är baren öppen och det visas kvällsfilm.

Förra året gjordes en rejäl satsning av de träningsintresserade på klubben och man lät gjuta en betonggrund och bygga ett utegym – en investering man är väldigt nöjd med då den ju ledde till att en av klubbens medlemmar bland annat tog två OS-guld. Varje morgon kan man hänga med 'Fitnessklubben Aros' på en löprunda eller ett utmanande träningspass. Även slackline, yoga, studsmattevolter, akrobatik och burpeeutmaningar utövas flitigt.

Under 2022 hålls inga SM på Aros men Klubbmästerskap i Precision och Speedstar Scramble planeras som vanligt att gå av stapeln i slutet av säsongen. En hel del andra tävlingar arrangeras av klubbmedlemmar. Exempel på det är "Tapprast på Aros", ett tornerspel i oäkta medeltidsanda med prinsessor, eldkonstnärer, trehjulingar och vässade lansar.

Vill man hoppa mycket fallskärm, hänga med härliga människor, kela med valpar, äta middag i goda vänners lag, träna med OS-medaljörer, flyta runt i poolen, skratta sig andfädd eller utmanas i både rimliga och orimliga träningsgrenar, är man varmt välkommen till Fallskärmsklubben Aros. ■

Fallskärmsklubben Aros i korthet:

Flygplan: C208 "Super" Caravan (D-FPAR, "Alfa-Romeo")

Medlemmar: 170 st

Tandempiloter: 18 st

AFF- instruktörer: 11 st

Hoppmästare: 31 st

Hoppledare: 26 st

Kursledare: 6 st

Planerade kurser 2022: 6 st

Hoppssäsong: 2 april - 31 oktober, helghoppning hela säsongen, därefter vinterhoppning vissa datum. Totalt 104 planerade hoppdagar 2022.

Maj - midsommar: fre-sön

midsommar-7 aug: alla dagar,

8 aug-30 sep: fre-sön

Fredagar (innan högsäsong) 14-20

Lördagar 09-20

Söndagar 9-18

Hoppriser 2022

1500-4000m

Medlem: 195 kr

Gäst: 230 kr

6000m

Medlem: 365 kr

Gäst: 365 kr

Faciliteter: Klubbhuset består av pack, brief-rum, klassrum, tandemrum, kamerarum, manifest, packlokal med skåp för alla medlemmar, förvaringsrum för gästhoppare, bar, kök och nyrenoverade toaletter. I den nymålade sovbaracken finns två pilotrum och fyra sovsalar och i en fristående barack finns fler toaletter, duschar och bastu.

Husvagnsplatser: Cirka 30

Marka: för tillfället ingen hyresgäst men i klubbens välutrustade kök lagas det ofta gemensamma middagar

Hemsida: www.fkaros.se

Event 2022

Young Guns 27 juni-1 juli

What the Flock! 11-15 juli

FS Gathering 4.0 19-22 juli

Aros Freefly 26-30 juli

Ragnarök 1-5 augusti

Vertical Days 5-6 augusti

Medusa Skills Camp 26-28 september

För mer information om eventen, besök hemsidan www.fkaros.se/event

Gemenskapen är stark på Aros

Foto: Micke Söderberg

Höjdvarnare och beslutshöjd

Text: Pixine Lyckner

Att höjden är viktig och att vi kontinuerligt ska kika på vår höjdmätare i frifall får vi inpräntat i oss redan under teorikursen. Likaså bryt- och draghöjd för de hopp vi genomför. Den visuella höjdmätaren ingår i vår utrustning och är ett krav för alla hoppare. Men den akustiska då, den så kallade dyttern, hur är det med den?

Att ha dytter är ett krav om du ska friflyga, det vill säga om du inte enbart ska hoppa maghoppning. Den akustiska höjdmätaren fästs i hjälmen och ger ifrån sig ljud på, av hopparen, förinställda höjder. Men vad ska vi tänka på när vi ställer in vår dytter? Vilka höjder ska vi välja? Det är väldigt individuellt vid vilka nivåer man vill ha sina ljudvarningar och du måste själv känna efter och reflektera över vad som passar dig och ditt sätt att hoppa. För att gnugga igång tankeverksamheten och få lite tips om vad du ska tänka på har vi pratat med några erfarna hoppare som gör olika typer av hopp och frågat hur de tänker kring sina höjdvarningar. En god idé är att ha den sista (ofta den intensivaste) varningen inställd på ditt 'hard deck' – din beslutshöjd för när du ska släppa en eventuell driftstörning och omedelbart dra reserven.

Omar Baki, AFF-instruktör:

Eftersom jag för det mesta hoppar AFF har jag i frifallet fyra inställda ljudvarningar: 1800 meter för att säkra elever inför draget 1500 meter för själva elevdraget 1200 meter lägsta höjd för elevdraget och slutligen 900 meter som lägsta höjd för mitt eget drag. Det fungerar väldigt bra!

Camilla Björklund, Friflygare:

Om jag gör ett vanligt friflygarhopp så bryter vi på 1500 meter. Där är första pipet. I FF bryter man oftast högre än i FS, eftersom man måste ändra position till mage inför draget, plus att man ofta faller i högre hastighet. Andra pipet är på 1050 meter, det vill säga draghöjd.

Tredje pipet/tjuten är på 800 meter. Det är ganska högt. Tanken är att jag ska bli påmind om att "dra genast", medan det fortfarande finns tid att agera.

"Mitt främsta tips då det gäller dytters är: byt batteri i tid! Då batteriet håller på att ta slut så sänker en del dyttrar volymen, vilket kan göra dem svåra att höra i frifall. Detta är något som många inte vet om."

– Camilla Björklund

Maja Vesterberg, wingsuitflygare:

När jag flyger med Martin (Maja och Martin utgör wingsuit-duon Purple Pain, reds anm)

har jag dyttern inställd på 1350 meter. Vi hinner få snabb separation när vi sticker cirka 90 grader åt varsitt håll, så jag har sänkt den för att kunna flyga lite längre. Är vi fler som flyger, eller om jag gör ett icke-wingsuithopp så höjer jag signalen för bryt till 1500 meter. Jag har nästa pip på 1150 meter för att börja bromsa upp och gå in för drag. Sista pipet är på 600 meter och betyder att det är dags att dra reserven om något inte är helt hundra.

Sara Hall Ericsson, tandempilot och AFF-instruktör

Jag har 1800 meter, 1500 meter och sedan 700 meter på dytterna. Vill inte ändra mellan olika hopp och de här nivåerna fungerar för både AFF och tandem.

När det kommer till beslutshöjd för reservdraget är min 500 meter med sportskärm. Och då har jag en jobbig 'flatline' (sirenljudande tjut, reds anm.)

"Risken med moderna höjdvarnare med många inställningar och funktioner är att man gärna ställer om dem ofta för att optimera informationen för ett givet hopp. Se till att du inte får ett pip i örat och tänker 'Okej, vad var det för varning jag hade ställt in nu då?!"

– Håkan Andersson

Håkan Andersson, ordförande i Materielkommittén, som främst hoppar magformationer:

Som FS-hoppare tycker jag att ett konsekvent användande av tre höjder. Bryt, drag och 'dags för reserven', är det som behövs. Det hör förstås till saken att jag inte ägnar mig åt avancerad kalottflygning utan landar på rak final. Jag har därför aldrig använt någon höjdvarnare som är avsedd att ge signaler för kalottflygning.

Jag använder mig fortfarande av min ProTrack och upplever inte att dessa gamla antika höjdvarnare är särskilt svåra att ställa in, men som alltid är ju något man skaffat sig rutin på inte längre särskilt krångligt. Ju fler inställningsmöjligheter som tillkommer, desto krångligare riskerar det att bli. Å andra sidan har de moderna höjdvarnarna rejäla displayer som

kan ge en tydlig feedback om vad man ställer in. Be någon om hjälp om du är osäker.

Kuriosa: Larsen & Brusgaard hade lite otur i och med att de begränsade loggad frifallstid till två minuter. Vem skulle någonsin behöva mer? Strax därefter dök vingoverallerna upp...

Sven Mörtberg, Riksinstruktör, storformationshoppare och AFF-instruktör:

Jag har en Quattro från Larsen&Brusgaard med fyra olika höjder i frifall. De tre första använder jag, som beslutsgrundande status-uppdateringar under hoppet. Vid storformationshoppning använder jag exempelvis ljuden som information för att ta beslut om huruvida vi ska gå vidare till nästa poäng eller hålla kvar inför bryt.

Under AFF-hoppningen ger ljudvarningarna mig information om höjdnivå då jag är fullt fokuserad på eleven och elevens program och blir informerad om vilken höjd vi befinner oss på för att fatta beslut kring hur vi ska gå vidare i hoppet.

De exakta höjderna beror bland annat på storlek på formation och AFF-nivå.

Min fjärde höjdvarning är mitt 'hard deck' och alltid densamma: 450 meter – dra reserven! ■

HARD DECK

Det finns massor att ta hänsyn till när det kommer till vilken höjd du ska ha som 'hard deck': hur snabb är du på att reagera? Vad har du för skärm? Vad är din räddningsutlösare inställd på? Har du skyhook? Tänk noggrant igenom vad du ska ha för beslutshöjd när det kommer till reservdraget för att ge dig själv bästa möjliga förutsättningar för säker hoppning. Resonera med erfarna hoppare, tänk igenom hur du själv fungerar och se till att du har all tillgänglig information innan du fattar ett beslut.

Ett adrenalinsänkande tips för dig med Skyhook

Text: Håkan Andersson

De flesta lite nyare riggar är utrustade med ett så kallat MARD-system, vilket står för Main Assisted Reserve Deployment. Förhoppningsvis har du redan järnkoll på hur detta fungerar, men här kommer i alla fall en snabbrepetition. Häng med hela vägen – det kommer en poäng på slutet!

get när den vita linan inte redan dragit sprinten, som till exempel vid en packlösning?

På bild 2 ser vi att då kan det ta stopp när öglebulten når slangen som reservvadjern löper igenom! Reservsprinten sitter ibland kvar genom öglebulten och kommer då att fastna vid slangen. Du får alltså inte ut reservhandtaget mer än cirka två decimeter innan det tar tvärstopp. Avståndet motsvarar slacket som vadjern har vid infästningen i reservhandtaget plus avståndet som öglebulten flyttar sig innan den fastnar mot slangen. Detta händer inte alltid. Ibland glider sprinten ur öglebulten och reservvadjern går att dra ut hela vägen, men

Föregångaren till MARD-systemet är RSL:en, dvs. Reserve Static Line. Den går lika ofta under namnet Stevenslina. En RSL har ena änden kopplad till en av huvudkalottens bärremmar medan den andra är trädd runt reservvadjern i närheten av reservsprinten. Detta innebär att om man kopplar loss huvudkalotten vid en felfunktion dras reservsprinten av RSL:en. Har du däremot till exempel en packlösning så att huvudkalotten inte är ute gör RSL:en ingenting. Då är det du själv som måste dra reservsprinten manuellt.

MARD-system tar möjligheten för en losskopplad huvudkalott att hjälpa till med aktiveringen av reserven ett steg till. I stället för att bara dra reservsprinten används även huvudkalotten som en pilotfallskärm för reserven och hjälper alltså till att lyfta freebagen ur containern. Detta gör att höjdförlusten från det att du kopplar loss huvudkalotten till dess att reserven är ute blir avsevärt mindre jämfört med fallet att du aktiverar reserven genom att bara dra ur sprinten. Då måste reservpiloten först hoppa ut och ta luft innan reserven börjar lyftas ur din rigg.

Det faktum att man inte i förväg vet vilken typ av felfunktion som kommer att inträffa gör att utlösningssystemet måste kunna

hantera båda fallen. Dels att huvudkalotten lyfter ur freebagen, dels att det är reservpiloten som gör jobbet. Det måste alltså finnas en lösning som fungerar för båda fallen. Den absolut vanligaste går under produktnamnet Skyhook, och finns till exempel på Vector, Javelin och Icon-riggar.

En Skyhook ser till att en lina från huvudkalottens ena bärrem är fäst i pilotlinan på freebagen i de fall du har en losskopplad huvudkalott som kan lyfta ur freebagen. Om det å andra sidan inte finns någon dragkraft från en bortkopplad huvudkalott ser Skyhook:en till att reservpiloten kopplas loss från linan och kan göra jobbet utan att hindras av att huvudkalotten ligger kvar i höljet. Exakt hur detta fungerar lämnar vi därhän. Det är inte det som är poängen med tipset i den här artikeln.

Låt oss nu äntligen komma till saken. En stängd reservcontainer med Skyhook ser ut som på bild 1. Här ser man att själva reservsprinten sitter fast i en vit lina. Det är den som är kopplad till huvudkalottens högra bärrem. Reservvadjern har en öglebult genom vilken sprinten är trädd. Sålunda kan reservsprinten dras antingen av den vita linan, det vill säga losskoppling av huvudkalott, eller via vadjern genom att reservhandtaget dras. Men vad händer när man drar reservhandta-

det är tämligen vanligt att den blir kvar.

Under våren har jag haft två mycket erfarna hoppare som uttryckt sin förvåning över detta när de drog reserven på marken inför ompackning. De förväntade sig att man skulle kunna dra reservvadjern fullt ut. Att man upptäcker detta vid "torrdrag" på marken leder till nya lärdomar, vilket förstås är bra. Har man däremot precis dragit reserven med en packlösning och inte får ut reservhandtaget hela vägen, ja då blir det nog lite extra adrenalinpåslag! Reservpiloten är förvisso redan på väg ut när du upptäcker att reservhandtaget bara går att dra ut en liten bit, men det skadar inte att vara mentalt förberedd på detta.

Slutligen ska vi säga att inte alla MARD-system beter sig på detta vis. Det beror på hur lösningen vid reservsprinten ser ut. Wings-riggar med MARD uppvisar till exempel inte denna egenhet eftersom de bara har en vanlig sprint. Kopplingen till bärremmen sitter "längre in" i reservsystemet och syns inte vid reservsprinten.

Sensmoral, lär dig hur ditt system fungerar och förbered dig på hur det kommer att bete sig vid olika typer av reservdrag så slipper du obehagliga överraskningar. ■

A portrait of Joakim 'Jocke' Berlin, a man with short blonde hair and blue eyes, wearing a light grey zip-up jacket and sunglasses on his head. He is standing in a vast, open field under a clear blue sky. The background shows a flat landscape with some distant trees and a small body of water.

JOAKIM "JOCKE" BERLIN

Namn: Joakim "Jocke" Berlin

Ålder: 54 år

Bor i: Uppsala

Familj: En son som bor hemma och två utflyttade döttrar, hunden Virus

Började hoppa: hösten 2016

Antal hopp: cirka 1100

Hemmaklubb: Stockholms Fallskämsklubb, Gryttjom

Gör helst: Deltar i, eller filmar, storformation

Övriga intressen: Friluftsliv, Cykla downhill MTB, snowboard, paddla kajak, fjällvandring och matlagning

Favoritresmål: Zanzibar!

NYFIKEN PÅ Jocke

Text: Penny Robertson-Pearce

Trots att Jocke växte upp i Tierp, i närheten av hoppfältet i Gryttjom, lockades han inte av fallskärmshoppning förrän ett halvt liv senare efter att han ofrivilligt gick med på att göra ett tandemhopp 2016. Sedan var han fast och anser att sporten har tillfört så mycket att han vill försöka ge tillbaka. "När jag fick frågan från valberedningen om jag kunde tänka mig att gå in som ordförande i Svenska Fallskärmsförbundet, kändes det helt rätt att tacka ja", säger Jocke utan att tveka. Så nu har SFF en ny ordförande, som har satt upp ett mål att vara så synlig och tillgänglig han kan. Här är Jocke Berlin!

Utlandstjänst i Kosovo 2000
Foto: Privat Arkiv

Minröjning i Albanien 2003
Foto: Privat Arkiv

Flyktinglägret i Juba, Sydsudan
Foto: Privat Arkiv

När Jocke mellan två uppdrag landar i Västerås passar vi på att ses på förbundets kansli. Hans anställning som hundinstruktör inom polisen medför att det blir en del resande för att utvärdera och utbilda hundar. "Mycket av mitt uppdrag går ut på att pröva de hundar som polisen köper in och sedan utbilda dem som passar för uppdraget. Det är väldigt individuellt för varje hund hur mycket tid man behöver lägga ner." Labradoren Virus är hans nuvarande arbetskamrat. Virus är utbildad för att användas inom kriminalsök, vilket innebär att de lär sig söka och markera lik (mänsklig föruttnelseoft), blod och sperma. Den här tjänsten har Jocke haft sedan 2008 med ett par tjänstledigheter i omgångar för andra uppdrag.

Hundintresse styrde yrkesval

Om man backar bandet började Jocke sitt yrkesliv som rörmokare och jobbade med det ett par år, innan det var dags för luppen som armédykare i Boden 1987. Efter det följde en kort period som yrkesdykare. I samma veva träffade han en tjej som kom att påverka hans framtida yrkesval. "Hennes pappa jobbade som hundförare inom polisen och jag kom i kontakt med hundar på nära håll för första gången i livet. Vi hade inga hundar under min uppväxt så det var först nu mitt hundintresse väcktes", berättar Jocke. Det fanns två vägar att gå om man ville arbeta med hundar på heltid. Det ena spåret var inom polisen och det andra inom militären. "Det var ett ganska enkelt val eftersom man fick lite bättre betalt under utbildningen hos polisen", skrattar Jocke. Efter totalt tre års utbildning, som startade med grundutbildningen på polishögskolan 1991, var han färdig polis. Därefter följde ett par år i yttre tjänst hemma i Tierp och Östhammar innan han äntligen kom in på hundförarutbildningen 1997.

"Det var med skräckblandad förtjusning som hoppet till sist genomfördes och från den dagen var det mitt främsta mål, att gå kurs och få egen licens"

– Joakim "Jocke" Berlin

2006 föddes min son efter att jag gift om mig." Inte långt därefter begav sig Jocke med sin nya familj, inklusive två hundar, på utlandsuppdrag till Sudan. "Jag var tjänstledig från polisen och jobbade i Sudan som chef för Räddningsverkets (nuvarande MSB) minröjningsinsats." Jocke fortsätter: "Sudan var ett fantastiskt land och jag och familjen hade det jättebra där, men det blev för oroligt mot slutet av min tjänstgöringstid på grund av rebellstyrkor, så familjen fick evakueras och resa hem till Sverige."

Tröttnade på flygplatser, hotell och resdagar

Det blev några omgångar till med utlandstjänst och resande innan Jocke kände att han fått nog hösten 2018. Ett uppdrag som han påbörjade 2010 är han dock fortfarande engagerad i. "Jag fick förfrågan från EU:s gränsskyddsorgan, Frontex, om jag ville vara svensk representant. Där jobbar jag med att kvalitetssäkra ett utbildningssystem för hundförare i hela Europa. Jag har fortfarande återkommande uppdrag där vilket är kul och intressant." I samband med kriget i Syrien fick Jocke ett motsvarande heltidsuppdrag från FN för bombhundar globalt, och under åren som konsult blev det mycket pendlande mellan Uppsala och New York. "Det blev väldigt mycket resande eftersom jag utöver pendlandet till kontoret i NYC, drev stora projekt i Syrien, Colombia, Somalia, Mali och Sydsudan för att nämna några länder."

Ofrivilligt tandemhopp ledde till nya mål

Under FN-tiden fick dåvarande flickvännen med Jocke till Gryttjom där han högst ofrivilligt gjorde sitt första tandemhopp.

GLENN ANDERSSON, KOLLEGA SEDAN 20 ÅR
"Jag träffade Jocke första gången på en polisiär hundinstruktörskurs för drygt 20 år sedan, där han var deltagare och jag instruktör. Superengagerad redan då och jag märkte tidigt att han var typen som går "all in" för det han tar sig an, engagerad, motiverad och vetgirig. Sedan dess har vänskapen fördjupats genom otaliga resor tillsammans, antingen kopplat till hundträning i Europa för Frontex räkning, eller till någon krigszon för FN:s räkning. Vi märkte ganska snart att vi fungerade bra tillsammans och i dag betraktar jag Jocke som min bästa vän.

Foto: Privat Arkiv

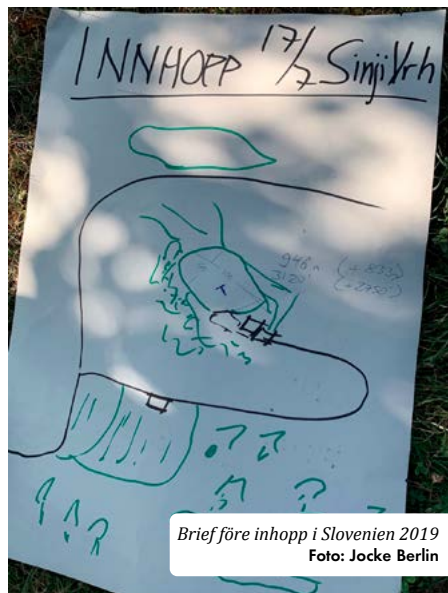
Jocke engagerar sig alltid fullt ut i det han gör och när han berättade att han börjat hoppa fallskärm, förstod jag ganska snabbt vad som skulle hända. Han kommer att hoppa dygnet runt, ta reda på allt som är värt att veta om hoppning, skaffa all utrustning som finns på marknaden osv osv, och så blev det. Jag ska erkänna att jag inte var helt trygg med valet av hans ny hobby på grund av riskerna, men visste att ens tänka tanken att försöka stoppa honom vore meningslös. Han har ett utvecklat drag av målmedvetenhet när han bestämt sig... läs envishet... ha ha.

Jag kan bara gratulera Svenska Fallskärmsförbundet, ni har fått en person som garanterat kommer att sätta in allt på kontot som ordförande."

”Det var med skräckblandad förtjusning som hoppet till sist genomfördes och från den dagen var det mitt främsta mål, att gå kurs och få egen licens”, säger Jocke och ögonen lyser. ”Jag tog lite semester från mitt FN-uppdrag för att åka till Skydive Algarve i Portugal och gå kurs enligt USPA.” Tio dagar senare med färdig utbildning och ett stort antal hopp med A-licens var Jocke fast i sporten. Efter kursen passade Jocke på att besöka olika dropzones i samband med sina jobbuppdrag runt om i världen. Det fanns alltid möjlighet att kombinera med en snabbvisit till något hoppfält. ”Jag hade till exempel en safariresa bokad i Kenya under en julsemester och besökte Skydive Diani för att hoppa lite. Där lärde jag känna Sara Hall Ericson som arbetade där under vintersäsongen.” Sara var Jockes första svenska hoppkontakt och genom henne fick han information om hur han kunde konvertera sin USPA-licens till svensk licens hemma i Sverige, vilket han gjorde våren efter.

Storformationshoppning

Innan Jocke avslutade sitt arbete för FN och flyttade hem för gott hösten 2018 blev det fortfarande mest hoppning hemma i Sverige och utomlands på lediga veckor. ”Jag blev tidigt intresserad och fascinerad av storformationshoppning och jag har Sven Mörtberg och Johan Hansson att tacka för det.” Våren 2018 fick Jocke chansen att hänga med ett storformationsgång till Ravenna i Italien, mycket tack vare att Johan gick i god för att Jocke var redo för det. Tragiskt nog omkom Johan i en fallskärmsolycka i april samma år och även om resan blev av så blev det inte det samma utan honom. ”Det blev ändå en fin resa och jag fick chansen att lära känna ett härligt gäng som hoppar stort tillsammans så ofta de får chansen. För många var det också ett sätt att bearbeta Johans bortgång och hedra hans minne.” Den här

Brief före inhop i Slovenien 2019
Foto: Jocke Berlin

Jocke filmar en 8-manna i Gryttjöm
Foto: Jocke Berlin

veckan i Ravenna är ett av Jockes bästa hoppminnen så här långt. ”Det är generellt väldigt coolt att vara en liten pusselbit i det stora pusslet. Att vara en del i ett lagarbete där alla behöver göra rätt. På hösten samma år flyttade Jocke hem till Uppsala igen med dåvarande flickvännen Maria och gick tillbaka till hundförartjänsten hos polisen. Så ser livet ut fortfarande och de enda utlandsjobb som kvarstår är regelbundna uppdrag för Frontex i Europa.

Fler härliga hoppminnen

Jocke berättar med entusiasm om ett mycket utmanande inhoppningsläger i Slovenien där han deltog i juni 2019. ”Det var fantastiskt, men lite otäckt, eftersom det var små okända landningsytor, och där genomgången inför varje hopp kunde vara bara en skiss på ett papper. Det var otroligt vacker miljö att hoppa i och jag hade gott sällskap av Jonas Nilsson och Johan Hellström som jag rest dit tillsammans med.” Tyvärr avbröts vistelsen abrupt för Johan, som efter ett väldigt tungt samtal från hemmaklubben i Umeå, berättade om flygolyckan som precis ägt rum. Johan fick ta sig hem i ilfart för att finnas till hands och stötta i sin roll som chefsinstruktör. ”Det blev såklart en tung men samtidigt härlig vecka tillsammans med erfarna Jonas, som tog mig under sina vingar genom många utmanande landningar. Jag är mycket glad att jag deltog, och det gav mig nya perspektiv på hoppning.”

”Mest utmanande utbildningen jag genomfört”

Utbildningen för att bli AFF-instruktör, som Jocke genomförde året efter, är den svåraste utbildning han någonsin deltagit i. ”Oaktat alla polisiära och militära

utbildningar och erfarenheter, det mest utmanande jag gjort”, säger Jocke med eftertryck. Men det var det värt intygar han, och med de fantastiskt duktiga examinatorerna Sara Hall, Robert Alasuutari och Fredrik ”Carlsa” Carlsson, tog kursen hoppningen till en helt ny nivå. ”Att få förmånen att ta med en ny elev upp i luften för sitt första hopp är otroligt stimulerande.” Numera AFF:ar jag så mycket

SARA HALL ERICSON, JOCKES FÖRSTA SVENSKA HOPPKOMPIS

”Min första kontakt med Jocke var sent på hösten 2016. Han hade fått tag på mitt telefonnummer och ville desperat gå en fallskärmskurs. Ingen klubb ville starta en utbildning med endast ett fåtal helger av säsongen kvar, men Jocke var påstridig. Efter ett långt samtal kom vi fram till att det var bäst för honom att åka ner till Skydive Algarve i Portugal och sedan lovade jag att hjälpa honom med konverteringen till svensk licens, året efter.

Foto: Lina Bylund

Jag åkte ner till Kenya för att jobba på Skydive Diani och redan i december hörde Jocke av sig och meddelade att han hade gjort 100 hopp och skulle komma till Diani med sin fru och vilat göra coachhopp. Jag hade aldrig träffat Jocke, men han stormade in på stranden med svenskt godis och svenska pocketböcker, lycka för någon som varit i Afrika några månader. Det blev flera Dawas (drinkar) på stranden och många härliga hopp vid indiska oceanen. Det här är typiskt Jocke för mig, en person som ställer upp för folk runtomkring och som är en lojal vän (även om vi inte kände varandra ännu, så var han 100 procent inställd på att vi skulle bli vänner).

Jag har följt Jockes fallskärmskarriär sedan dess, från påstridig elev, A-certare via kameraflygning, fram till AFF-instruktör. Nu senast möttes vi upp i Portugal och fick några sköna friflygarhopp i Skydive Portugal (ja, friflygning, ni läste rätt). Jag är stolt att nu 2022 kalla Jocke en nära vän och det ska bli spännande att följa honom som ordförande för Svenska Fallskärmsförbundet.”

Exit över Gryttjöm
Foto: Peter Törnestam

Att göra allting rätt.
Foto: Privat Arkiv

Vandring vid Sälkastugorna 2021
Foto: selfie

jag hinner. Det har även blivit en hel del filmande i olika sammanhang. "Jag ställer gärna upp och filmar om det behövs när något FS-lag behöver hjälp i samband med träning eller i samband med storformation. Jag ställde också upp och filmade på tandemexaminationen förra året." I

är var egentligen planen att Jocke skulle utbilda sig till tandeminstruktör själv, men han bestämde sig för att skjuta upp det för att istället kunna lägga mer tid på ordförandeskapet. "Jag ser SFF som en strategisk stödpunkt för klubbarna. Förbundets uppdrag är att underlätta och skapa förutsättningar för klubbarna så att de kan bedriva hoppverksamhet." Jocke vill gärna följa Svens exempel och besöka så många klubbar som möjligt under året. "Jag tror det är viktigt att vara tillgänglig och att finnas till för klubbarna. Förutom att jag gärna ställer upp som AFF-instruktör eller kameraflygare, vill jag ge klubbmedlemmar chansen att diskutera viktiga frågor inom SFF eller komma med förslag."

Jag tittar på den regelbundet och applicerar tankarna kring bilden vid varje utbildningstillfälle, oavsett vad jag utbildar i." Jocke förklarar vad bilden faktiskt visar: "Att göra allting rätt. Att ta sig tid att göra saker på rätt sätt. Att fokusera på detaljer och inte ta genvägar. Ett exempel är när jag sökt av ett område med mina hundar så att det ska vara en säker plats för barn att leka på. Om jag då inte känner att mina egna barn kan leka där, då har jag inte gjort jobbet klart och då får jag helt enkelt göra om och göra rätt tills också mina egna barn kan leka där." Jag ryser till lite när han berättar detta och Jocke förtydligar: "I mitt jobb som polis, som hundförare eller som AFF-instruktör och i alla tillämpliga situationer där säkerhet måste sättas främst, MÅSTE man göra allt rätt! Om man gör något så ska man göra rätt!" Jocke berättar stolt att tack vare det kvalitetssäkringsarbete som han varit med och utvecklat i Europa (när det gäller hundarnas och hundförarnas utbildning i samband med till exempel minröjning) kan man lita på att ett utfört arbete är ett väl utfört sådant. Med dessa ord som avslutning på vår intervju känner jag att Jocke har många erfarenheter att dela med sig av och att det ska bli spännande att följa honom under hans tid som ordförande i förbundet. ■

**ULF LILJENBÄCK,
KLUBBKOMPIS**

Foto: Privat Arkiv

"Stabil. När jag tänker på Jocke är det första ordet som dyker upp. Klok, hjälpsam och otroligt nyfiken på att lära sig nya grejer. Vi har hoppat ihop några år nu, har flera veckors hoppning planerad tillsammans under denna säsong. Hur kul som helst.

Jocke har kommit att bli en god vän och vi pratar om allt. Tänk så värdefullt det är att kunna bolla, dryfta, älta, skratta och gråta tillsammans. Jocke är även väldigt praktiskt kunnig på... ja, typ allt. Något som jag haft stor hjälp med i samband med vårt bygge i Gryttjöm. Absolut roligast är att dela framtidsdrömmar och smida planer om vad som komma skall."

Viktor Berkesköld är numera klubbrekordinnehavare på Skydive SYD.

"Stressig, men kul", är Viktors beskrivning på förra säsongen.

Viktor slog SYD-rekordet – 550 hopp på en säsong

Viktor Berkesköld, 32, satte hopprekordet på Skydive SYD 2021. Med 550 hopp förra säsongen slog han det gamla rekordet från 2018 på 501 hopp.

Text: Linda Lundberg
Foto: Privata bilder

Förra säsongen gjorde Viktor Berkesköld fler hopp på Skydive SYD än vad någon annan någonsin gjort förut. Men planen från början var egentligen inte att slå rekord. Han startade säsongen med totalt 750 hopp i bagaget och ambitionen var att ro hem plaketten för 1000 hopp.

"Jag behövde ungefär 250 hopp och kom upp i det mycket snabbare än vad jag trodde. Vid det laget låg jag och tävlade om förstaplatsen i hoppligan tillsammans med en kille som har vunnit flera år i rad. Jag tänkte att han skulle få kämpa och fortsatte att hoppa i högt tempo. Rätt vad det var hade jag försprång", berättar Viktor.

Bestämde sig för att satsa

I augusti fick han reda på att han låg i fas för att slå klubbrekordet – förutsatt att vädret var på hans sida.

"Jag tvekade lite, eftersom det skulle bli en rätt stor satsning som tar tid och energi. Men så tänkte jag att om jag någonsin ska göra det så är det nu", säger Viktor.

Han bestämde sig för att satsa och fortsatte att köra fullt ut.

"Jag hoppade nästan varje helg, plus alla hoppveckor, och jag hade tur med vädret. Jag missade bara en veckas hoppning när jag var på en campingtrip med en kompis, som jag bokade in sedan hösten innan. Men just den veckan var det bara hoppning en dag, på grund av vädret", berättar Viktor. I november landade han på fältet för 550:e

gången den säsongen, med 49 hopp till godo för att slå det tidigare rekordet.

"Jag tänkte att om jag nu ändå har gått så här långt så kan jag sätta ribban lite högre för nästa person som ska försöka slå rekordet."

Var det mest kul eller var det stressigt också?

"Det var lite stressigt rätt ofta. Det gällde att göra fem hopp och sedan packa fem skärmar innan jag skulle upp igen. Jag har tre egna riggar och så lånade jag fler. Det blev många sena kvällar när jag satt ensam kvar med tio riggar som skulle packas. Men jag har fått hjälp med packningen också, det hade inte gått utan det stödet", säger Viktor. Som mest gjorde han 15 hopp på en och samma dag.

På klubben fick han en hel del uppmärksamhet och fick utmärkelsen "Årets Prestation" från Skånes Flygsportförbund.

"Alla på SYD var ett stort stöd – alla förutom de gamla rekordinnehavarna kanske", säger Viktor med ett skratt.

Kvalitet före kvantitet

I år har Viktor inga planer på några rekord. "Det finns lite annat jag vill göra också. Flyga wingsuit till exempel. Jag köpte en ny i början av förra säsongen som jag knappt hann använda på grund av alla back-to-back-hopp. Och så blir det en del BASE-hopp också, jag har gått en kurs i Sydeuropa. Det blir mer fokus på kvalitet än på kvantitet den här sommaren", säger Viktor.

Dessutom ska han åka till Island och landa på berömda naturdestinationer, som på vulkaner och glaciärer.

Hur ser du tillbaka på förra säsongen?

"Det var en kul säsong. Jag har blivit en mycket bättre kalottflygare, var rätt kass på det innan. Betydligt mer stabil. Det är ju någonting man tränar på i varje varje hopp, oavsett om man gör ett friflygarhopp eller hoppar på mage, så det blir mycket träning." ■

Under säsongen 2021 landade han 550 gånger.

Stor presentation – det här är våra ordföranden och chefsinstruktörer

Text: Linda Lundberg

Ordföranden

Pasi Orha

Ordf Nyköpings
Fallskämsklubb
Ålder: 50+ (52)
År i sporten: 3 år

Ordförande sedan: ~2021

Bor: Oxelösund

Roligast på klubben i år: Det var att kunna få inleda säsongen med Erik-Erik i strålande solsken under påsken. Att med kort varsel och diverse utmaningar lyckas få till det hela och kunna se att ingen röd rapport behövde skrivas på de första 400 hoppen, och att ingen behövde hämtas utanför området. Lite öm i gumpen var väl det värsta och glada vinkelhoppare är ett gott tecken, samt att vi fick en del A-certare att dyka upp genom att bespara dem kostnader för hyrriggar, då vi erbjöd dem att låna gratis, för att inkludera så många som möjligt.

Felix Sjödin

Ordf Umeå
Fallskämsklubb
Ålder: 31
År i sporten: 6

Ordförande sedan: 2021

Bor: Umeå

Roligast på klubben i år: Klubben står i processen att byta flygplan just nu så för mig kommer det att vara när klubben hittar ett nytt flygplan!

Henrik Bjerkeröd

Ordf Fallskäms-
klubben Aros
Ålder: 33
År i sporten: 11

Ordförande sedan: 2020

Bor: Sverige, Västerås / Portugal, Algarve

Roligast på klubben i år: Omöjligt att välja en sak. Vi har den mest fullspäckade eventkalendern i Sverige i år. Allt från big-way headdown training från 6000 meter med syrgas, till nybörjar-fre-fly för unga hoppare (18-24). Du vill inte missa detta!

Tomas Salberg

Ordf Fallskärm
Gefle CReW Club
Ålder: 58

Bor: Linköping

År i sporten: 30 (pausat hoppandet sedan 2020)

Ordförande sedan: 2009

Roligast på klubben i år: Årets bästa aktivitet var CF- och precisionscamp 23-28 maj på Gryttjom, som avslutades med tävlingar: DM Norra i prec och CF-2 sekvens, Anders Sandvik Memorial i CF-2 sekvens och Tierp Accuracy Open i Precision. Dit var anmälda från Danmark, Finland, Estland, Norge, Irak och Sverige.

Patrik Wallberg

Ordf Fallskäms-
klubben Cirrus Gbg
Ålder: 39

År i sporten: 20 år

med licens, 24 år sedan jag

började hoppa.

Ordförande sedan: Ny för i år.

Bor: Lerum

Roligast på klubben i år: Att covidpandemin är över och att vi äntligen kan ha ett "normalt" år utan den oro, merarbete och restriktioner som covid-19 har medfört.

Måns Burman

Ordf Stockholms
Fallskämsklubb
Ålder: 50

År i sporten: 30+

med ett avbrott i mitten

Ordförande sedan 2022

Bor: Stockholm

Roligast på klubben i år: Framförallt förmånen att få välkomna nya hoppare, elever och tandem, till vår fantastiska sport. Sen har vi ett proppfullt schema med event för alla kategorier av hoppare, där Vector festival 9-13 augusti ett av världens största boogien.

Jonas Nilsson

Ordf Skånes
Fallskämsklubb
Ålder: 37

År i sporten: 10

Ordförande sedan: 2021

Bor: Malmö

Roligast på klubben i år: Utflykt/samarbete med (till) GOF och HFSK samt 10-manna speed.

Rasmus Olofsson

Ordf Fallskäms-
klubben SYD

Ålder: 32

År i sporten: 3

Ordförande sedan: 2022

Bor: Helsingborg

Roligast på klubben i år: SE-MJA kommer vid säsongsstart vara bestyckad med en fabriksny blackhawk-motor.

Fanny Olsson

Ordf Gotlands
Fallskämsklubb

Ålder: 34

År i sporten: 1 (snart)

Ordförande sedan: Mars 2022

Bor: Atingbo på Gotland

Roligast på klubben i år: Hoppveckan i samarbete med Skånes fallskämsklubb 11/7-17/7.

Fredrik Åhslund

Ordf Fallskäms-
klubben Dala

Ålder: 42

År i sporten: 7

Ordförande sedan: 2022

Bor: Falun

Roligast på klubben i år: Flygfesten i Dala Järna.

John Strindlund

Ordf Söderhamns
Fallskämsklubb

Ålder: 25

År i sporten: 3

Ordförande sedan: 2022

Bor: I Sundsvall, men ska flytta till Hudiksvall

Roligast på klubben i år: Det absolut roligaste som kommer hända i år är midsommarboogiet i Söderhamn. Jag har en känsla av att det kommer att vara en otrolig gemenskap och massvis med roliga saker som händer då.

Robert Hansson

Vice ordf Östersunds
Fallskämsklubb

Ålder: 38 år

År i sporten: 9

Vice ordförande sedan: 2015

Bor: I ett radhus i Brittsbo cirka 5 kilometer utanför Östersund
Roligast på klubben i år: Oj, alla dagar på klubben är ju roligast. Några saker är ett event i Kiruna, myggboogiet och såklart att Åsah Helenius, vår medlemmässigt gamla medlem, har några planerade besök hos oss.

Robin Johansson

Ordf Smålands
Fallskämsklubb

Ålder: 31

Ordförande sedan:

2019

År i sporten: 9

Bor: Växjö

Roligast på klubben i år: Vår hoppvecka vecka 30.

Eleonore Byrlén

Ordf Halmstads
Fallskämsklubb

Ålder: 26

Ordförande sedan:

2020

År i sporten: 3

Bor: Oxie

Roligast på klubben i år: Vi har planerat två hoppveckor i år (vecka 29 och 31) och har redan genomfört ett väldigt lyckat påsk-event tillsammans med Skånes Fallskämsklubb. Vi ska ha en kurs och vi har planerat en kick-off för medlemmar i vindtunneln som ska bli väldigt kul!

Amos Hedberg

Ordf Sundsvalls
Fallskämsklubb

Ålder: 47 år i krop-

pen och 23 år annars

År i sporten: Snart 8 år, med

några raster förstås

Ordförande sedan: I vintras

Bor: I ett hus i Härnösand

Roligast på klubben i år: Blir nog om vi får till lite hoppning på det vi kallar Bänkås Family Week!

David Månsson

Ordf Linköpings
Fallskärmsklubb

Ålder: 36

År i sporten: 9

Ordförande sedan: 2021

Bor: Stockholm

Roligast på klubben i år: Våra hoppveckor! Att komma ut och hänga tillsammans med alla gamla och nya vänner är årets höjdpunkt. Titta gärna förbi!

Sonny Salevik

Ordf Örebro
Fallskärmsklubb

Ålder: 28

År i sporten: 7

Ordförande sedan: 2022

Bor: Örebro

Per Nissborg

CI Stockholms
Fallskärmsklubb

Ålder: 34 år

År i sporten: 18 år

CI sedan: 2022

Bor: Sigtuna

Roligast på klubben i år: Vector-festivalen

Dag Svensson

CI Gotlands

Fallskärmsklubb

Ålder: 50

År i sporten: 30

CI sedan: 2000 (svenskt CI-rekord?)

Bor: Fröjel, Gotland

Roligast på klubben i år: Hoppvecka med SFK

Daniel Ingered

CI Smålands

Fallskärmsklubb

Ålder: 43

År i sporten: Hoppat

sedan 2009

CI sedan: 2021

Bor: Halmstad

Roligast på klubben i år: Vår årliga Ölandsvecka samt hoppvecka på Feringe vecka 30.

Mats Svensson

CI Halmstads

Fallskärmsklubb

Ålder: 43

År i sporten: 22

CI sedan: 2006?

Bor: Lergökastan

Roligast på klubben i år: Hoppveckorna med Sveriges bästa 'sunset'.

Åsah Helenius

CI Östersunds

Fallskärmsklubb

Ålder: 44

År i sporten: 21

CI sedan: januari 2022

Bor: Utanför Uppsala

Roligast på klubben i år: Det blir ett myggoogie även i år. Det är precis som det låter – ett bugi mitt i den jämtländska sommaren och bland myggen! Det sammanfaller med musikfestivalen Storsjöyran, så det brukar finnas möjlighet till både den ena och den andra alternativa aktiviteten i händelse av tveksamt väder. Välkomna upp sista veckan i juli!

Johan Hellström

CI Umeå

Fallskärmsklubb

Ålder: Evigt ung
(57 år)

År i sporten: Första hopp 1981

CI sedan: 2019

Bor: Umeå

Roligast på klubben i år: Att vi förhoppningsvis får ett nytt flygplan som passar vår ekonomi bättre.

Mårten Christensson

CI Örebro Fall-

skärmsklubb

Ålder: 27 år

År i sporten: 7 år

CI sedan: I år

Bor: Stockholm

Roligast på klubben i år: I nuläget en massa planer som inte är helt färdiga ännu. Målsättningen är att kunna hoppa från 4000 meter på hemmaplan igen, helst med våra egna elever.

Henrik van Velthoven

CI Fallskärmsklubben

Dala

Ålder: 51

År i sporten: 22

CI sedan: 2019

Bor: Falun

Roligast på klubben i år: Det är nog Orsaveckan.

Dennis Karlsson

CI Nyköpings

Fallskärmsklubb

Ålder: 30

År i sporten: 5

CI sedan: 2022

Bor: Sandviken

Roligast på klubben i år: Vår säsong är lite oviss i dagsläget då vi inte längre kan hyra det flygplan vi haft de senaste åren, så det är lite svårt att säga nu vad som kommer vara det roligaste på klubben i år. Under påskhelgen lånade vi Erik-Erik från Stockholmsklubben, vilket blev ett roligt event som uppskattades hos våra medlemmar. Resterande del av säsongen kommer vi troligen åka runt och hälsa på andra klubbar så mycket vi kan, vilket också är superkul!

Camilla Björklund

CI Fallskärms-

klubben Aros

Ålder: 41 år

År i sporten: 11 år

CI sedan: 2021

Bor: Västerås

Roligast på klubben i år: Våra underbara camps, samt naturligtvis "Tapprast på Aros" (Ett helt ökta medeltida tornerspel med extra allt reds. anm.!!)

Stefan Dellengård

CI Söderhamns

Fallskärmsklubb

och Fallskärm Gefle

CRew Club

Ålder: 60

År i sporten: 40

CI sedan: 2018 (den här omgången)

Bor: Stockholm

Roligast på klubben i år:

Varierad, opretentiös vardags-hoppning och skönt umgänge i klubben, spetsat med "Midsommarboogiet på Mohed".

Joppe de Kort

CI Linköpings

Fallskärmsklubb

Ålder: 26 år

År i sporten: 7 år

CI sedan: början av 2022

Bor: I södra Laxå kommun, i

Tiveden strax norr om Karlsborg.

Roligast på klubben i år: När klubben drar till Västervik flygplats vecka 28 där utsikten, människorna och hänget är fantastiskt. Även våra vanliga hoppveckor vecka 30-31 ser jag fram emot. Mycket hoppning, aktiviteter och härliga människor!

My Svelander

CI Skånes

Fallskärmsklubb

Ålder: 33

År i sporten: sedan 2011

CI sedan: CI för Skydive Over sedan 2021 och för Skånes Fallskärmsklubb 2022

Bor: Österlen, Skåne

Roligast på klubben i år: Oj allt; massor med event, en ny bistro på plats, nytt flygplan och så mycket energi från både medlemmar, gästhoppare och årets crew.

Chefsinstruktörer

Thomas Nyberg

CI Sundsvalls Fall-

skärmsklubb

Ålder: 47

År i sporten: 32

CI sedan: 2007 tror jag!

Bor: Sundsvall

Roligast på klubben i år: Förhoppningsvis Bänkås familyweek om vi har något plan.

Robert Alasuutari

CI Fallskärmsklubben

Cirrus Göteborg

Ålder: 50

År i sporten: 19

CI sedan: 2012-2018

och 2021 – tillsvidare

Bor: Göteborg

Roligast på klubben i år: SM hos oss blir kul.

Mats Edström

CI Fallskärms-

klubben SYD

Ålder: 49 år

År i sporten: 21

CI sedan: 2010

Bor: Eslöv

Roligast på klubben i år: Vi har en fabriksny Blackhawk-motor till vår Caravan, så nu får vi ännu bättre kapacitet!

My Svelander är ny chefsinstruktör för Skånes Fallskärmsklubb i år. Hon har varit en starkt drivande kraft bakom klubbens storsatsningar inför den här säsongen och har öppnat en ny restaurang med Sebastian Sprill och deras bolag Sprill AB. Redaktionen har ställt ett gäng snabba frågor för en chans att lära känna henne bättre.

Text: Linda Lundberg

Vad är du riktigt bra på?

Jobba, att ha kul, ta initiativ till att organisera och planera roligheter.

Berätta om något otippat som du kan!

Jag kan köra traktor och hjälpa en ko att kalva.

Vad är det bästa med hoppningen?

Kulturen; öppenhet, inkludering och acceptans. I utövandet av sporten älskar jag mångfalden av olika discipliner, det finns alltid något nytt att lära sig.

Vilket är ditt allra bästa hoppminne?

Det finns såklart många. Ett är under HD-rekordet här om året då jag definitivt var en av de svagare hopparna. I stället för att sätta mig på bänken för att garantera ett rekord så hejade alla på mig och hjälpte till för att jag skulle lyckas.

Vilket är det bästa beslut du tagit i ditt liv?

Oj kan någon svara på det...? Det finns säkert hur många som helst – de bästa "besluten" är de som mest bara händer för mig tror jag. Jag kör på med en positiv inställning och oftast blir det toppen. Kanske måste man nämna att börja hoppa fallskärm här, dock var det ju inte jag som fattade det beslutet initialt, det var faktiskt en kompis till mig som bokade in mig på kurs.

Och det sämsta?

Ett av de sämsta besluten var när jag trodde att jag fortfarande var grym på att åka skidor efter flera års uppehåll och föll så snyggt i ett hopp att mitt korsband gick av. Dagen efter insåg jag att någon mer skidåkning blev det inte, då tycker jag att det var en toppenidé att vandra och bestiga ett berg istället.

Vad har du för andra fritidsintressen?

Allt som är kul är ju roligt. Skidåkning, fjällvandring, läsa böcker, matlagning och så har jag börjat med paragliding nu också.

Vilken är din favoritmaträtt?

Helstekt lammytterfilé med honungsglaserade morötter, svartrötter, stekt ekskivling och äppelcidarsås ...eller lasagne.

Vilken är din favoritfilm genom tiderna?

Gladiator och A Knight's Tale.

Har du läst någon bra bok på sistone?

Många. För fjärde gången: Sapiens: A brief History of Humankind. För första gången: triologin Niklas Natt och Dag 1793.

Vilka egenskaper uppskattar du hos andra?

Ärlighet, vänlighet och humor.

Vilken är din sämsta egenskap?

Jag är jätteslarvig och jag packar alltid upp min väska på golvet i hallen on arrival, till alla andras stora glädje.

Vad gör dig riktigt arg?

Dummingar.

Vad hade du för drömyrke när du var liten och vad jobbar du med i dag?

När jag var liten ville jag organisera OS. I dag jobbar jag med fallskärms hoppning och lite av varje jag tycker är roligt och trivs med.

Vilket är ditt värsta resminne?

När jag bilade till Turkmenistan i en svart bil.

Hur ser ditt liv ut om tio år?

Asgött! Äldre och visare utan att ha åldrats en dag. ■

Fyra Frågor

Text: Linda Lundberg

1. Vad ser du för utmaningar i din nya roll
2. Vilka är dina mål framöver som ordförande/chefsinstruktör?
3. Vad fick dig att börja hoppa?
4. Berätta om ditt bästa hoppminne!

Vi har flera nya ordförande och chefsinstruktörer ute på våra klubbar. Här får fyra av dem fyra frågor.

Patrik Wallberg

Ny ordförande Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg

Ålder: 39

Bor: Lerum

Antal hopp: 2000

1. Att få tiden att räcka till, har redan mycket privat.
2. Mina mål är att bidra till större sammanhållning och engagemang inom fallskärmsporten på klubbnivå såväl som på riks nivå. Jag tror också att vi har mycket att vinna på att ta hand om våra nya hoppare och se till att få med dem i gemenskapen, något som kanske kan hamna i skymundan på de lite större klubbarna.
3. Eftersom jag är uppfödd på hoppfält med en pappa (Jonas Wallberg) som alltid hoppade, så föll det sig ganska naturligt. Det hjälpte ju såklart att han även sponsrade all hoppning och utrustning de första åren och att lillebror (Felix Wallberg) också började hoppa så vi kunde pusha varandra.
4. Oj, det finns många. Tävlingar, stormanna ifrån Hercules, solnedgångar, att få vara med om någons första hopp... Dock har inhopp alltid haft ett speciellt ställe i mitt hjärta så det borde kanske vara något av dem, när vi landade på en liten avspärrad del av Bananpiren mitt under pågående Göteborgskalas, kanske när vi levererade matchbollen till Elfsborg när de spelade Uefa-cup på Ryavallen, eller att landa in på en strand vid havet precis innan solnedgång för att fira två av mina hoppkompisars bröllop.

Foto: Privat arkiv

Åsah Helenius

Ny CI Östersunds Fallskärmsklubb

Ålder: 44

Bor: Utanför Uppsala

Antal hopp: Cirka 4200

1. Östersunds Fallskärmsklubb är en klubb som kämpar för sin överlevnad. Min största utmaning är att få de medlemmar som finns att känna glädje i hoppningen och komma ut när vi erbjuder hoppning. Om du inte har så många medlemmar kräver det att alla kommer ut om det ska gå att genomföra en enda lift. Om du dessutom vill göra något mer, som exempelvis utbilda elever eller bedriva tandemhoppning, blir det snabbt tufft. Det är få som ska göra allt och energin räcker inte alltid till.
2. Att få en återstart i klubben så att den kommer igång igen. Att få klubben att finnas kvar även under kommande år, för jag vill så gärna att Sveriges äldsta fallskärmsklubb ska överleva. Klubben har en fantastisk tradition av systematiskt säkerhetsarbete, så jag vill förvalta det i mitt arbete med nystarten, för att det kommer att vara en förnygring bland medlemmarna under det kommande året.
3. Jag gick en militärkurs 2001. Att hoppa fallskärm var en del i min utbildning till officer under kategorin stresshantering och vikten av att öva in ett beteende. Jag har förstått min läxa – båda två delar är jätteviktigt!
4. Oj, jag har så många olika hoppminnen... Kanske mitt tredje ballonghopp i soluppgången, eller när jag flög fallskärm längs med klippor och vattenfall i Norge på en extremsportsvecka? Eller var det mitt första tävlingshopp under VM i Dubai 2012? Det finns många kandidater, kanske kan vi diskutera det vid kvällsbrasan på ett hoppfält i sommar?

Foto: James Brown

John Strindlund

Ny ordförande Söderhamns Fallskärmsklubb

Ålder: 25

Bor: I Sundsvall, men ska flytta till Hudiksvall

Antal hopp: 93

1. Det är en väldigt rolig roll som jag har fått hoppa in på men också utmanande på många sätt. Den största utmaningen var nog när jag insåg hur mycket jobb det är runt omkring för att hoppningen ska kunna bedrivas. Det är tur att vi alla i klubben hjälps åt, annars hade det blivit svårt.
2. Mitt mål som ordförande är att införa och förtydliga vikten av det nya säkerhetstänkandet som kommit de senaste åren. Sedan vill jag hjälpa till med att stärka våra möjligheter att fortsätta bedriva hoppning en lång tid framåt, både genom den ekonomiska biten och genom att engagera hoppare.
3. Det började egentligen som en utmaning av min vän Kim. Det stod antingen mellan att gå hoppkursen eller att ta mc-kort. Jag och Kim hoppar fortfarande med varandra och är glada även fast vi inte har någon motorcykel.
4. Mitt bästa hoppminne måste vara under kursen. Våra kursledare såg till att vi fick åka runt mellan några klubbar och både hoppa på nya fält samt träffa alla hoppvänner runt om i landet. Att hoppa ut ur Gryttjoms plan Erik-Erik var en speciell känsla när jag var van med våran 206:a.

Foto: Privat arkiv

Fanny Olsson

Ny ordförande Gotlands Fallskärmsklubb

Ålder: 34

Bor: Atlingbo på Gotland

Antal hopp: 33

1. Det finns en massa utmaningar för mig i den här rollen, kanske främst det ansvar som jag nu känner för klubben. Men vi har en fin styrelse och fantastiska medlemmar som delar det här ansvaret och gör att klubben fungerar.
2. Att få lite bättre organisation inom klubbens verksamhet och öka klubbens aktivitet, att vi gör fler saker tillsammans som sporrar till mer hoppning.
3. Det verkade så kul! Att falla i så höga hastigheter och sedan få glida fram mellan molnen, helt fantastiskt.
4. Det måste nog vara mitt första hopp över Visby. Det var när solen precis hade börjat gå ner och det var bara så otroligt vackert.

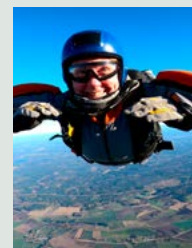

Foto: Privat arkiv

Tankar från "Down Under"

Text: Penny Robertson-Pearce

Ingemar "Kingmar" Eriksson är en av Sveriges mest erfarna hoppare genom tiderna. Han är bosatt i Nya Zeeland sedan många år tillbaka och har haft rollen som chefsinstruktör på kommersiella hoppfält där i många år. Med över 26 000 hopp har han hunnit samla på sig mycket erfarenhet under åren och utvecklat tankar och idéer som han gärna delar med sig av här. I nummer 4 2020 av Svensk Fallskärmsport skrev vi om Ingemar i "Nyfiken På", om du vill läsa mer.

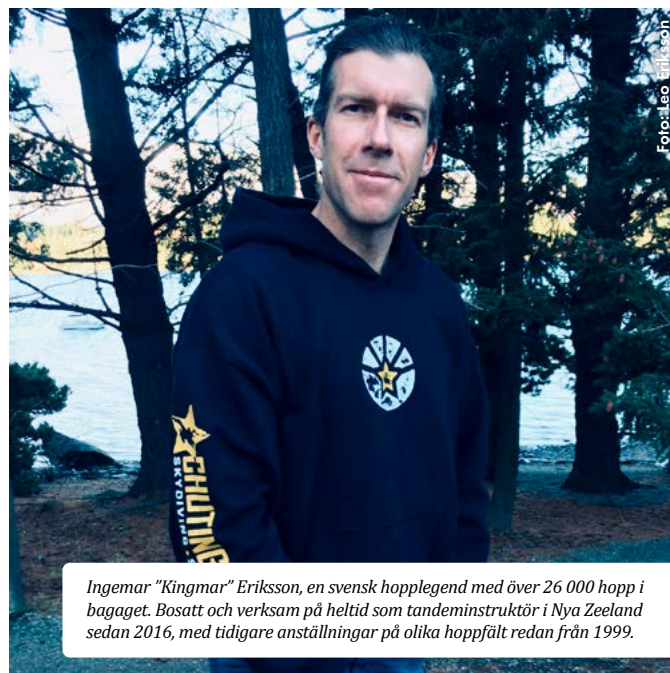
I den här artikelserien kommer Ingemar dela med sig av sina egna tankar och erfarenheter. Inledningsvis berättar han om vad han vill uppnå med att dela med sig. I varje nummer kommer han sedan ta upp ett eller flera exempel på rutiner, säkerhetsåtgärder eller allmänna reflektioner kring fallskärms hoppning.

"Jag har funderat en del på var mina egenskaper, min erfarenhet, min personlighet, mina värderingar passar in. Min förmåga att acceptera och lära mig av misstag, andras och egna, och att hantera tragedier som kollega, vän eller som ledare. Jag vill kunna använda min samlade kunskap om hoppning som jag lärt mig och blivit lärd, mest inom tandemindustrin, men också inom vanlig hoppning. Att få dela med mig till svensk fallskärms hoppning där jag har mina rötter känns som ett bra sätt att kunna ge tillbaka till sporten. Jag kommer kanske att använda en del engelska ord och fenomen som vi använder här i Nya Zeeland och ska försöka hitta bra översättningar som förklarar dem.

Jag har kommit underfund med att min personlighet har varit till stor hjälp för mig som hoppare och chefsinstruktör. Jag är introvert och en av mina styrkor är att vara analytiker, samt att jag gärna samlar bevis för att man kan göra på ett visst sätt när man hoppar för att minska risker. Det lustiga är att de allra flesta processer som minskar risk inte gör hoppningen vare sig begränsad eller mindre rolig och spännande. Det kostar sällan mycket pengar, det kostar oavsett alltid betydligt mindre än konsekvenserna av en allvarlig olycka.

Under mina år som chefsinstruktör på ett kommersiellt hoppfält i Nya Zeeland var jag i framkant på många områden. Tyvärr fanns mycket av attityden "shit happens" och det tog extra hårt på mig efter en dödsolycka här. Min självkänsla var i botten och jag var besviken på företaget som inte ville stötta min vision om hur vi kunde minimera riskerna mer. Jag fann att attitydproblem är det tuffaste motståndet när man vill införa förändringar och förbättringar för ökad säkerhet. Ibland kändes det tungt med det outtröttliga arbetet att försöka arbeta in nya säkerhetsrutiner, men kanske blev jag trots allt lyssnad på ibland, eftersom en hel del av dem nu är inarbetade och självklara på det hoppfält där jag fortfarande är verksam. Jag hoppas att den här artikelserien ska fungera som ögonöppnare.

Det mesta jag tar upp här är kanske frågor som riksinstruktören och klubbarna redan jobbar med, men ju fler gånger och ju fler håll man hör något från, desto mer lyssnar man förhoppningsvis.

Ingemar "Kingmar" Eriksson, en svensk hopplegend med över 26 000 hopp i bagaget. Bosatt och verksam på heltid som tandeminstruktör i Nya Zeeland sedan 2016, med tidigare anställningar på olika hoppfält redan från 1999.

Håll extra koll på din utrustning med "ringen"

Jag minns en gång när hoppningen i hela Sverige ställdes på grund av en olycka i ett annat land där det var fel på ett cutthandtag (jag tror att handtaget hade lossnat från de gula cuttkablarna och personen kunde därför inte kutta skärmen och avled som följd). Dåvarande Riksinstruktören i Sverige tog det tuffa, men rätta beslutet, att all hoppning fick vänta tills alla riggar i hela Sverige hade kontrollerats. En rigg på hoppfältet där jag var just då hade ett misstänkt feltillverkat cutthandtag och fick inte hoppas, men efter några timmar kunde hoppningen på det fältet och alla andra hoppfält återupptas.

Tänk om det i dag skulle fattas ett liknande beslut att alla riggar i Sverige blev 'groundade' tills de bedömts som luftvärddiga av en kontrollant, skulle man då hitta någon rigg som hade ett potentiellt väldigt allvarligt fel? Tyvärr är nog svaret ja. Statistiskt så är det nog så, oavsett hur bra intentioner alla har.

Här 'Down Under', på ett hoppfält där jag var CI under några år, tog jag en gång ett liknande beslut efter en allvarlig olycka i Australien med en vådautlösning i frifall. Olyckan där tre hoppare var inblandade resulterade i tre dödsfall. Såklart funderade jag som CI om detta hade kunnat hända på 'mitt' hoppfält. Vi hade cirka 40 personliga riggar och efter att ha kollat ungefär 15 av dem hade jag redan hittat två riggar som antingen hade dåligt tryck på pinen eller en pilotskärm som inte satt speciellt bra i pilotfickan (lös pilotficka). I de flesta länder kontrolleras riggen och reserven i samband med reservompackning, men inte alltid huvudkalotten, och att riggen är så kallat friflygarsäker kontrolleras som regel inte. Det var faktiskt lite chockerande för mig men lärorikt att upptäcka detta, att saker och ting inte var så bra på det området som jag hade inbillat mig. En av riggarna tillhörde en ny hoppare som verkade riktigt seriös och nyfiken på det mesta inom hoppning och utrustning. Den andra riggen tillhörde ett riktigt praktexempel på

en 'Skygod' – alltid högljudd, alltid dömande av andras misstag, små eller stora, och som alltid öppet ventilerade hur saker och ting borde ha gjorts i stället.

Jag hade vid det här laget lärt mig, efter erfarenhet som förälder men även som chefsinstruktör, att både barn och vuxna behöver behandlas på samma sätt när de gjort något fel. Man attackerar aldrig deras personlighet – utan i stället det felaktiga beteendet, och det var den metoden jag använde när jag talade med dem om problemen med deras riggar.

På vårt hoppfält hade vi nyligen redan infört ett system där man kollade sin egen rigg och skärm, samt att den var friflygarsäker en gång i månaden och dokumenterade detta. Efter upptäckten att det slarvats beslutade jag att vi skulle ändra rutinen så att hopparna även skulle kolla varandras riggar utöver den egna kontrollen, och skriva på sin signatur att allt var OK. På så sätt fick vi fyra ögon per rigg, i stället för två. Tyvärr hade vi ingen budget på det kommersiella hoppfältet jag jobbade på att låta riktiga kontrollanter besikta riggarna regelbundet, och på många klubbar i Sverige finns ju inte riggerloft och det är därför inte genomförbart. I stället kom jag på en rutin som vi kallade för "ringen" och som skulle bidra till att minska risken för till exempel vådautlösningar.

Inför en hoppdag kunde vi samla alla hoppare på fältet i större eller mindre grupper, fem till tio personer, som fick sätta sig i en ring med sina riggar. Instruktionerna var:

– Skicka allas riggar runt i ringen åt samma håll.

– Låt alla i ringen kontrollera varje rigg att den är friflygarsäker. Tänk er varje rigg på utsidan av planet i samband med exit, och säkerställ att riggen känns säker. Alla i ringen kommer, med speciellt noggrann blick, kontrollera allt på de packade riggarna, med extra fokus på att undvika vådautlösningar.

– Om riggen gått hela varvet runt och riggens ägare får tillbaka den, har den godkänts av samtliga som friflygarsäker. Dubbelkolla den en sista gång själv, eftersom den varit i händerna på många som klämt, känt och pillat.

– Men om en hoppare, oavsett status i gruppen, tycker att något med en rigg måste påpekas läggs riggen bakom hopparen som bedömt att riggen måste kollas upp. Efter att riggarna gått ett varv gick man igenom vad det kunde vara för problem med den riggen som inte passerat hela ringen.

Den här övningen och några andra liknande övningar fick ganska positivt välkomnade av övriga hoppare och det fanns just inga negativa sidor med övningen – förutom det som hände mig...

Min egen rigg fick vara med varje gång jag körde denna övning, den passerade alltid besiktningarna till min förväntade lättnad, utom vid ett tillfälle när en hoppare vred och vände på min rigg, klämde på höljet till huvudskärmen och tyckte, att var inte sprinten lite lös om man tryckte ihop höljet?

Okej, tänkte jag, det hade han ju lite rätt i även om jag själv tyckte loopen var tajt nog. Men jag föregick med gott exempel och kortade loopen. På mitt nästa hopp blev det en packlösning på grund av för tajt loop.

Av den incidenten blev jag påmind om att man kan ställa till med lite tok även med det mest välmenande förbättringar för att minimera risk. Det ledde i alla fall till att jag gjorde lite research om hur tajt en loop som är för tajt kan vara (svaret finns ofta i manualen för din egen rigg och man kan testa detta med hjälp av en fiskväg, se bild).

Foto: Helen Johansson

Bra rutin i klubben för kontroll av varandras riggar. Den så kallade "ringen". Här ses en grupp på Fallskämsklubben Dala.

Foto: Chippe Lindberg

Här är ett sätt som Ingemar använder för att kontrollera om loopen är lagom tajt med hjälp av en baggaväg. En fiskväg är dock att föredra som visar och behåller värdet på maxvikten. För att veta vad som gäller för respektive rigg, hänvisar Ingemar till deras manual. Eller att be en kontrollant om råd.

Hur som helst var det ofta någon rigg som faktiskt behövde åtgärdas och ofta blev man förvånad över att det hos många fanns en viss nonchalans gällande att hålla koll på sin egen utrustning. Jag vill tro att den här rutinen kanske besparade vårt hoppfält från en potentiell vådautlösning, det kanske till och med räddade liv. ■

Algarve - svenska hoppares tillflyktsort under vintern

Text: Pixine Lyckner

Svensk anstormning

Bakre raden från vänster: Eli Allen, Jasmina Kytölä, Henrik Bjerkeryd, Mathias Andreasson, Jimmy Sjölund Larsson, Andreas Bergström, Artur Kransengren Buracki. Främre raden från vänster: Jacomo Nardi, Felix Wetterberg, Sara Hall.

Den 28:e november i fjol stod två glada herrar på Arlanda flygplats redo för sitt nästa äventyr. En av dem var Felix Wetterberg som fått sin A-licens fyra månader tidigare. Felix började hoppa i Örebro den 6 juli och hade precis lämnat fältet när olyckan skedde den 8:e. "Man vet aldrig vad som händer, jag måste leva nu", blev hans reaktion och tre veckor senare hade han gjort 72 hopp på Aros.

När han fick frågan om han ville hänga med till Portugal bad han om tjänstledigt men fick ett 'nej', vilket ledde till att han sa upp sig. Felix har de senaste åren jobbat väldigt mycket. Hans liv bestod av träning och arbete och utöver sina egna skift var han alltid den som ställde upp och tog alla extraskift när hans kollegor inte kunde. Han bodde dessutom hemma hos sina föräldrar, spenderade fritiden med bodybuilding och gjorde därmed inte av med särskilt mycket pengar. "Det blev väldigt mycket pengar på banken", berättar Felix och menar att olyckan började förändra hur han såg på livet.

Vad blir man egentligen lycklig av?

"Pixie, blir man lycklig av pengar på banken?" säger han och tittar på mig med intensiva, pillemariska ögon, "eller blir man lycklig av att hoppa fallskärm?!" fortsätter han. Efter ett halvår borta från jobbet har han insett att han aldrig mer vill ha en chef. "Det var liksom inte roligt det där", säger han på sin härliga närkiska och tittar fram under kepsen. "Mitt mål är att leva på hoppningen nu. Och fotograferandet!" säger han glatt. Och en duktig fotograf, det är han, se exempelvis omslaget till den här tidningen.

Med 340 hopp under bältet – ganska många för någon som började hoppa förra året – hoppas han snart kunna börja filma tandem, och ha det som inkomst. "Folk blir väldigt frågande när jag säger att jag inte jobbar och undrar om inte pengarna tar slut snart. Jo, det gör de kanske någon gång svarar jag men jag är inte

stressad", ler han. "Det absolut värsta tänkbara som kan ske är ju att jag får ta ett vanligt jobb igen, vilket inte är så farligt egentligen", säger han med en axelryckning.

Jag hajar till, tankarna går direkt till filmer som 'Cutaway' som handlar om det fria livet på hoppfältet, att göra en cutaway från livet med arbete, tider att passa och den hektiska vardagen. Och det är inte enda gången under vårt samtal som jag förundras över den unga mannen med de djupa insikterna.

"Det allra bästa var att sitta på klipporna och titta på solnedgången"

Tillbaka till november. Jobbet var uppsagt, väskorna packade och fulla av förväntan anlände han, och den numera mycket goda vännen Henrik Bjerkeryd, till Algarve efter en veckas turistande i Lissabon.

Hans ögon glittrar när han berättar om landet där det alltid är varmt, om nästintill varje kväll som spenderades på klipporna vid stranden i solnedgången, om strandlandningar och om friheten. Väl på plats hyrde de ett hus och inom kort blev det tillhåll för samtliga vinterflyktande svenskar från såväl Örebro som Nyköping, Gryttjöm och Aros. "Julen och nyår var helt fantastiskt, man sov inte på en vecka, vi hade minst 10 extra personer i huset varje kväll!" skrattar han.

Skydive Algarve

Algarve är den region som sträcker sig längs hela Portugals syd-

"Det absolut värsta tänkbara som kan ske är ju att jag får ta ett vanligt jobb igen, vilket inte är så farligt egentligen."

kust och här hittar man hoppfältet 'Skydive Algarve', det senaste tillskottet i organisationen 'Swallow Group' som ägs och drivs av en hoppfamilj och som även inkluderar Skydive Spain och Skydive Hibaldstow i Storbritannien. De tre hoppfälten förses med åtta flygplan från Wingglider Europe, varav en Dornier G92 som tar 15 hoppare och en Cessna C208B Supercub för 19 hoppare har Algarve som hemmafält. Vid de många event och boogien som anordnas av Swallow Group flygs planen runt efter behov. Hoppfälten är kända för att vara välfungerande, effektiva och hålla hög säkerhetsstandard.

Skydive Algarve är öppet 365 dagar om året och standardhöjden för hoppning är 4600 meter. "Det känns jättelätt att hoppa på 4000 meter nu!" skrattar Felix och berättar att allt på fältet fungerade bra, med restaurang som är öppen så länge det finns gäster, välorganiserat 'ground crew' och väldigt trevlig personal i manifestet.

På minussidan är elevfältet som numera är nedstängt på grund av tidigare ägares negligens mot regler, och därmed måste alla med färre än 1000 hopp landa på stranden. Att landa på stranden kräver ett minimumantal av 100 hopp samt vattenträning. Alltså är Skydive Algarve inget för den helt gröna i nuläget men Swallow Group arbetar hårt med att få tillbaka tillstånd för att öppna upp elevfältet igen. Att landa på stranden innebär att man landar en bit bort från fältet och att marktransport hämtar strandlandarna. Söker man ett högt hopp tempo är det inte optimalt. Felix berättar att det var trevligt och vackert att landa på stranden men lite jobbigt att behöva åka bil tillbaka till fältet varje gång.

"Ibland kan det gå riktigt trögt med lifterna också", menar Felix, och berättar att endast ett plan fick vara i luftrummet åt gången. Det innebär att trots att tandemorganisationen 'Skydive Seven' har ett eget flygplan som står lastat och klart när skojhopparnas plan landar får man vänta in en hel tandemcykel innan man kan gå på nästa lift. "Skydive Seven har renodlade tandemlifver och turas om med Skydive Algarve om lifterna, så de är bara till besvär för oss skojhoppare", berättar Felix. "Men det var en helt fantastisk resa!" ler han.

Fältet erbjuder inga sovplatser eller boenden utan man åker hem efter hoppdagens slut. Det stora huset med pool (dit många kom

BUDGET

Sloppris: 32,50 euro

Packjobb: 7 euro

Restaurangen på dropzone: Toast: 2-3 euro, Sallad 7 euro och en varm måltid 7-12 euro och öl 2,5 euro.

Resan ner till Lissabon kostar cirka 3200 kronor för en enkel biljett med extra bagage. Därifrån går det buss till Portimao flera gånger om dagen, bussen kostar 4 euro.

Man kan även flyga till Faro som är lite närmare. Det går även att flyga från Lissabon direkt till hoppfältet, det kostar cirka 50 euro och går några gånger i veckan.

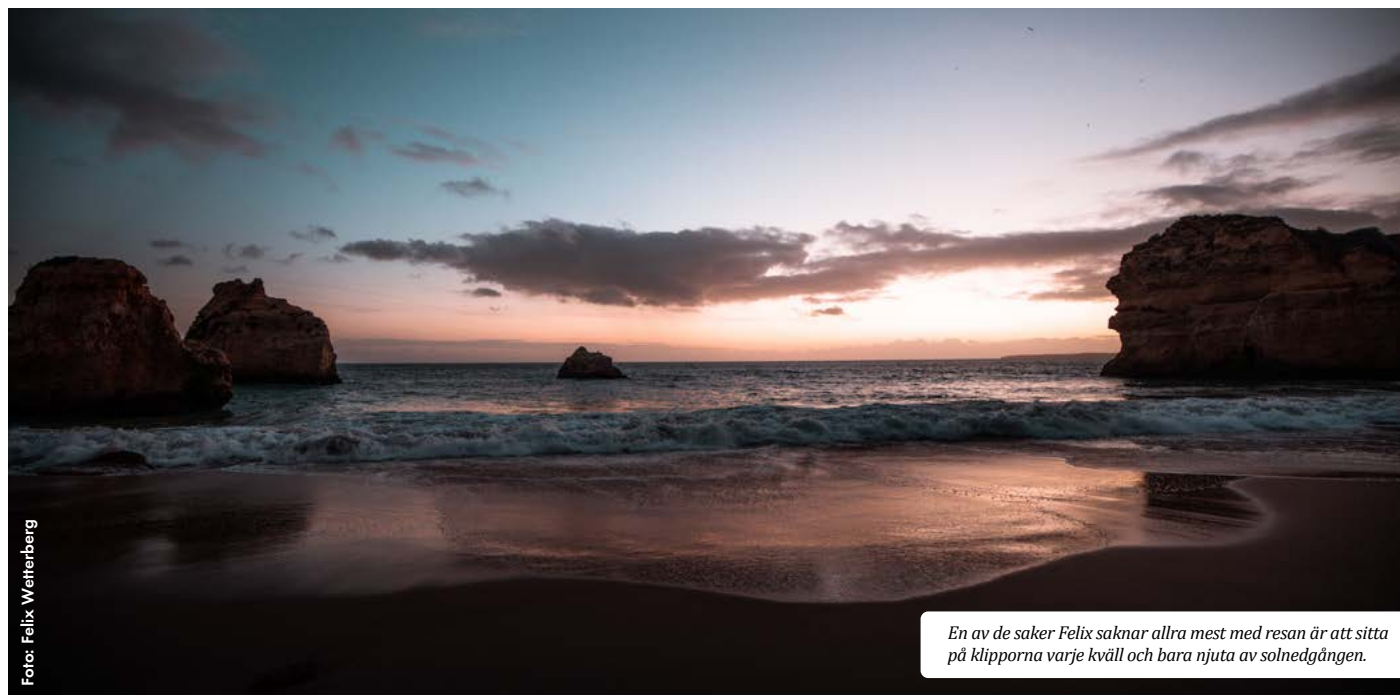
och hälsade på) kostade cirka 3000 euro för en månad. Därefter hyrde Felix och Henrik en lägenhet i Portimao för 800 euro i månaden. Från dropzone till lägenheten kostade en Uber cirka 6 euro och generellt är maten billigare än i Sverige. "Jag tyckte det mesta kändes ganska billigt om man jämför med hemma i Sverige", säger Felix, och fortsätter skrattande: "förutom hoppningen då!"

När man träffar de som är absolut bäst

"Jag har träffat så mycket häftiga människor!" säger Felix och berättar vidare om hur han, genom att bara vara nyfiken, ödmjuk och intresserad, lärde sig massor. Han umgicks med hoppeliten och fick många internationella coacher som vänner. Han sög åt sig av den massiva mängd kunskap som florerade och såg till att lära sig så mycket han bara kunde. Av alla han mötte. "När man träffar de som är absolut bäst i världen på det här, då ska man bara lyssna och suga åt sig. Och någonting jag har märkt är att folk verkligen gillar när man lyssnar på vad de lär ut, lyssnar man och visar att man är villig att göra jobbet så lär de mer än gärna ut ännu mer!" säger han glatt.

"Vill man bli riktigt bra på något, så är det lika bra att omge sig med de som är bäst i världen, då lär man sig mycket snabbare än att försöka på egen hand."

– Felix Wetterberg

Felix Wetterberg landar på stranden.

Ryktet om det portugisiska paradiset nådde fler och fler och många svenska hoppare passade på att åka ner under vintern.

”Ni vet den där känslan när man är på rätt plats vid rätt tillfälle. Så kändes det att vara i Algarve. Allting bara föll på plats. Hoppning, sol mitt i vintern och dessutom landningar på stranden, kan det bli bättre eller?”

– Jasmina Kytölä, Nyköpings Fallskärmklubb

”Helt fantastiskt, jag kommer aldrig mer att fira nyår i Sverige!”

– Fredrik ‘Baloo’ Johansson, Fallskärmklubben Aros

”Portugal har det bästa av två världar för oss fallskärms hoppare. Magisk hoppning från 4600 meter med utsikt över Atlanten, samt otrolig natur, restauranger och lokala viner. Toppklass helt enkelt!”

– Aron Andersson, Fallskärmklubben Aros

”Svårt att inse hur bra man kan ha det på vintern innan man landat på stranden efter ett hopp med sin bror i mitten av februari.”

– Filip Wetterberg, Örebro Fallskärmklubb

Mathias Andreasson från Nyköpings Fallskärmklubb berättar om sin upplevelse av Portugal:

Jag åkte till Skydive Algarve december-januari, jag har rest en del tidigare, men det här var min första hoppresa, och mina första fallskärms hopp utomlands.

Skydive Algarve har tusenhoppssgräns på sitt fält, därför fick jag som har cirka 500 landa på stranden, där dropzonen har en uppmärksammad yta för landningar.

Det är riktigt fint att hoppa över stranden, man känner hur snäll man är mot sig själv när man lyxar till det med strandlandningar när det är minusgrader och snö hemma.

Efter det hoppar man in i bilen tillbaka till dropzone, en bilresa på cirka åtta minuter. Detta gör att hoppningen inte blir lika effektiv som man kanske är van vid, då det tillkommer ett transportmoment, men det är inget jag störde mig på. Ganska skönt att tvingas ta det lugnt på semestern.

Det blev 14 hopp under mina tre veckor. Dels på grund av väder och vind men också för att jag tog mig tid till att ta det lugnt, promenera, träna, surfa och en roadtrip till Nazaré för att kolla ‘bigwave surfing’ bland världens största vågor.

Jag kommer definitivt åka till Portugal igen. Av många olika anledningar, det är ett fantastiskt fint land, bra mat, good vibes och ett bra ställe att behandla hoppabstinensen.

Nu är målet att göra 500 hopp

”Jag tror fan halva Aros var nere i omgångar!” säger Felix, ”och folk från Gryttis och ja, det var mer eller mindre fullt ös hela perioden!” fortsätter han och ler stort. Felix mål framåt är att göra 500 hopp innan den 21 juli. Det vill säga 500 hopp under sitt första år som fallskärms hoppare (från den dagen han fick sin A-licens), och att livnära sig på fotograferingen, såväl i himlen som på marken. Han har blivit erbjuden flera packjobb men tackat nej, det senaste gav han i stället till sin lillebror Filip som också är aktiv hoppare. Under säsongen har han en hel lista på hoppevent och camps och avslutar med att säga: ”Jag kommer inte kunna delta i alla på grund av brist på skills och hopp, men jag kommer åka på alla, för att vara där, för att se, för att lära.” ■

KÖP 1 TIMME MED COACH
FÅ 15 MINUTER MED COACH GRATIS

VÅRERBJUDANDE

För mer information:

Göteborg: Elisabeth.pedersen@bodyflight.se

Stockholm: Proflyersthlm@bodyflight.se

www.bodyflight.se

+46 10 139 97 00

Kontakta SFF

Kansliet Sjöhgsvägen 2 | 721 32 Västerås | Telefon: 021-41 41 10 | E-post: info@sff.se
Riksinstruktören Sven Mörtberg | Telefon: 0702-23 62 02 | E-post: ri@sff.se

Beställ utbildningsmaterial

via hemsidan:
www.sff.se ->
medlemsrenden ->
beställ böcker

- Boken "Hoppa fallskärm" är en utbildningsbok i grunder för fallskärms-hoppning
- Boken "Flyga fallskärm" är en utbildningsbok i fallskärmsflygning

Vill du veta mer om...

Skatter och avtal
Lina Gardlow, lina@sff.se

Ekonomi
Stefan Nilsson, kassor@sff.se

Kommunikation och presskontakt
Anna Oscarson, anna.oscarson@sff.se

Försäkringsfrågor
Sven Mörtberg, ri@sff.se
Stefan Nilsson, kassor@sff.se

Materielkommittén
Håkan Andersson, haan@bredband.net

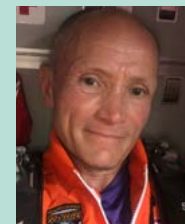
Utbildnings- och säkerhetskommittén
Sven Mörtberg, ri@sff.se

Tävlingskommittén
Lena Kaulanen, lena.kaulanen@gmail.com

Luftrumsfrågor
Pelle Scherdin, pelle.scherdin@sff.se

Totalförsvarskommittén
Jens Grahn, jens.grahn@sff.se

SFF:s kansli

Riksinstruktör och kanslichef
Sven Mörtberg

Kanslist, medlemsrenden
Penny Robertson-Pearce

Svenska Fallskärmsförbundets styrelse

Joakim Berlin
ordförande
ordforande@sff.se

Anna Oscarson
vice ordförande
anna.oscarson@sff.se

Stefan Nilsson
kassör
kassor@sff.se

Pelle Scherdin
ledamot
pelle.scherdin@sff.se

Jens Grahn
ledamot
jens.grahn@sff.se

Johan Hellström
suppleant
johan.hellstrom@sff.se

Sebastian Sprill
suppleant
sebastian.sprill@sff.se

Valberedningen: My-Annie Svelander - info@awesomeskydiving.com, Hugo Liljeström - hugo.liljestrom@outlook.com, Catharina Gilljam - catharina.gilljam@gmail.com

Svenska Fallskärmsförbundet är en frivillig försvarsorganisation, medlem i Flygsportförbundet och Riksidrottsförbundet.

Transportstyrelsen har till Svenska Fallskärmsförbundet delegerat tillsynen av sporthoppning med fallskärm i Sverige.

www.sff.se

På hemsidan hittar du bland annat fakta, information, nyheter om hoppning och flidningsarkiv

Glad Midsommar!

önskar SFS-redaktionen

Benny

Rosette

Leif Ljung

